

„Modlitba je klíč, kterým se duším
v očištění otvírá brána nebe.
Chceš-li, aby se Bůh nad tebou slitoval,
měj ty slitování se svým bližním
v očištění!“

So. Augustin

OBSAH

Úvodník

J. M. can. Jiřího Hladíka O.Cr.,
probošta litoměřické katedrální kapituly **3**

Duchovní slovo

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic O.Cr., PhD.:
Tvé slovo, Pane, je pravda;
posvět nás pravdou. **4**

Osobnost

Svatá Anežka a česká státnost
z přednášky prof. PhDr. Petra Píthy, CSc.,
poutí Doksany 2011 **6**

Zprávy z diecéze

Krátké zprávy z diecéze **7**

Rozhovor

s R.D. Františkem Segeťou, administrátorem
farního obvodu Srbská Kamenice **10**

Církevní stavby v diecézi

s Radkem Rejškem
za zvony kostelů litoměřické diecéze **13**

Představujeme farnost

Česká Lípa **14**

Napsali jste

Ohlédnutí za Světovými dny mládeže
(WYD) v Madridu 2011 **16**
Napsali jste **18**

Charita

Oblastní charita Rumburk **19**

Pozvánky

Pozvánky, knižní nabídka, tip na výlet **20**

Zprávy z biskupství

Zprávy z biskupství **22**

Fotografie na titulní straně časopisu: Karel Pech

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
listopad 2011 • 16. ročník • 9. číslo • 20 Kč

Rok svaté Anežky České

Rok svaté Anežky České, kterým jsme si letos připomněli osmisté výročí narození této významné české princezny a světice, se pomalu chýlí ke konci. Co jsme během něj prožili?

Anežku Přemyslovnu jsme si připomněli při mnoha slavnostních bohoslužbách, výstavách a přednáškách. Vzpomeňme například pouť v Doksanech, která se nás bezprostředně týkala coby místo nacházející se v naší diecézi, kde dcera krále Přemysla Otakara I. Anežka jako dívka pobývala a kde byla vychovávána a vzdělávána, a mši svatou, kterou zde celebroidal náš sídelní biskup, Monsignore Jan Baxant. Těch akcí v Roce svaté Anežky bylo mnoho a jistě přinesly i široké veřejnosti, která není třeba věřící, povědomí o této světici. Pro nás, křesťany, by to měla být rekapitulace toho, co pro nás Anežka znamená.

Svatá Anežka Česká není světice nemoderní, není to jen historická osobnost. Je to především osobnost víry, která svým životem ukazuje na Ježíše Krista, jehož následovala v modlitbách a ve službě nejchudším. I dnešní doba je dobou, kdy je třeba pamatovat na sociálně slabé, nemocné, na ty, kteří se ocitli v životní tísní. Je to žena, která v době rozvášněné vnitřní politickou krizí byla svorníkem klidu a míru.

Co bychom si my, křesťané, měli více přát? Kéž bychom i my jako Anežka a na její přímluvu dokázali být těmi, kteří nesou Kristovu radostnou zvěst, evangelium, v této době, která křesťanský mír potřebuje, a dovolím si říci, mnohem více než kterákoliv jiná.

Když jsem před několika dny mluvil s prezidentem republiky Václavem Klausem při jeho návštěvě Litoměřic, poděkoval jsem mu za slova, která pronesl ve Staré Boleslavi a kde řekl, že se máme navrátit k těm tradičním hodnotám, na nichž stojí naše evropská společnost.

Anežka je hodnota. Hodnota tradiční. Stejně jako si předáváme z pokolení na pokolení věci, které jsou nám drahé, musíme si předávat hodnoty křesťanské, jež nám Anežka přináší.

Připomínka Anežky Přemyslovny nekončí s poslední výstavou uskutečněnou v rámci Roku svaté Anežky. Jde o žité křesťanství podle vzoru Anežčina a to není jenom záležitost roku jejích oslav a jejího jubilea, ale jde o orientaci celého našeho života a znovuvybudování základů naší společnosti na tradičních hodnotách vycházejících z křesťanství.

J. M. can. Jiří Hladík O.Cr.,
probošt Katedrální kapituly u svatého Štěpána v Litoměřicích

Výstava Svatá Anežka Česká - princezna a řeholnice

Unikátní výstava „Svatá Anežka Česká - princezna a řeholnice“, kterou bude zakončen Rok sv. Anežky České, bude pro veřejnost otevřena od 25. listopadu 2011 do 25. března 2012 v klášteře sv. Anežky České v Praze na Starém Městě. Exponáty budou vystaveny v prostorách bývalých kostelů Nejsv. Salvátora a sv. Františka, dále v kapitulní síni, bývalém refektáři a křížové chodbě kláštera.

Výstavní projekt představí život a dílo sv. Anežky Přemyslovny v rovině královské dcery, ženy, kterou žádá o ruku sám císař, ale také významné představitelky panovnického rodu, která usiluje o smír v rodině a pokoj v České zemi.

Výstavu pořádá Arcibiskupství pražské ve spolupráci s Národní galerií Praha. Partnery jsou Rytířský řád Křižovníků s červenou hvězdou, Národní archiv a Univerzita Karlova. Záštitu převzal prezident České republiky Václav Klaus, ministr kultury ČR Jiří Besser a primátor hlavního města Prahy Bohuslav Svoboda.

Tvé slovo, Pane, je pravda;

posvět' nás pravdou

(srov. Jan 17, 17 b.a)

Je listopad a my v něm často po roce 1989 vidíme měsíc, ve kterém se nám dostalo svobody. Tak to vidí většina naší společnosti. Již méně z nás si uvědomí, že také v tomto měsíci si připomínáme kanonizaci a také svátek svaté Anežky Přemyslovny, neboli České. A snad nejméně lidí si vzpomene na tradici ústního podání, že až bude Anežka svatořečena, nastanou v Čechách lepší časy, svoboda a pokoj.

Mnozí z nás si již zvykli v posledních letech kritizovat vše možné, mluvit o lepší době minulé, jak by to ti či oni nahoře měli změnit a udělat a podobně. Je v nás možná zklamání, pesimismus rezignovanost, pocit nedocenenosti, nepochopení. Vidíme, jak se rozvrací před našima očima to, o čem jsme si mysleli, že bude spět, aspoň podle nás k lepšímu. Naše konstatování končí mnohdy tím, že doba je zlá, a my nemůžeme dělat proto nic, vždyť jsme jen jedni z mnohých a nemáme dostatek prostoru, sil.

Když však vnímáme tu, o níž mluvíme ve vztahu se svobodou - svatou Anežku, kdyby jednala mnohdy podle našeho postoje, asi bychom těžce mohli o ní mluvit v dnešní době jako o svaté.

Anežka si uvědomovala, že je třeba mít lásku, pravdu a svobodu v sobě a ne kolem sebe, tyto však můžeme mít jedině od Toho, který je láska, pravda a svoboda, od našeho Pána Ježíše Krista. Pak budeme moci nést plody ovoce lásky a milosti pro druhé ve své době tak, jak je nesli ti, o nichž zpíváme v písni: „S pomocí jejich najdem cestu pravou tam, kde se sejdem s nimi se všemi.“ (srov. Kancionál, K oltáři Páně 839)

Také papež Benedikt XVI. zdůraznil „proč křesťané čerpají z příkladů takových postav, jako jsou svatý Vojtěch a svatá Anežka Česká. Jejich odhodlání šířit evangelium bylo podloženo přesvědčením, že křesťané by se neměli krčit ze strachu před světem, ale spíše se odvážně podělit o poklady pravdy, které jim byly svěřeny. Podobně i dnes musí mít křesťané odvahu otevřít se přítomné realitě, ocenit vše, co je ve společnosti dobré, a povzbuzovat muže i ženy k zásadnímu obrácení, které vyplývá ze setkání s Kristem a ústí do nového života v milosti.“ (srov. Evangelium není ideologie, Benedikt XVI. na ekumenickém setkání, Praha 27. 9. 2009)

Mnohé momenty v životě Anežky, narozené v roce 1211, ale zvláště neúspěšné úmysly jejího otce Přemysla Otakara I. ji výhodně politicky provdat, se nám pak ve světle jejího zasvěceného života zdají jako únik a působení v duchovní sféře proto, že už neměla jinou možnost, protože ji už nikdo nechtěl. Vždyť ji vychovávali již jako malé tříleté dítě v ženském cisterciáckém klášteře v Trzebnici ve Slezsku s její sestrou Annou, nakolik si měla vzít za manžela Boleslava Piastovce, také neplnoletého. Když však umírá její snoubenec, odchází domů na výchovu k sestrám premonstrátkám do kláštera v Doksaněch. Poté pak krátký čas tráví na Pražském hradě, kde má na její výchovu vliv její teta Anežka, abatyše benediktinek u Svatého Jiří. V roce 1219 odchází na dvůr rakouských vévodů z rodu Babenberků, neboť se předpokládalo, že si vezme syna císaře Bedřicha II., římského krále Jindřicha VII. z dynastie Štaufů. Nakonec i tento předem naplánovaný sňatek ztroskotá, a tak se o její ruku uchází sám císař Bedřich II., ale Anežka nakonec odmítne. Smrtí otce (1230) se plně rozhodla pro ženicha věčného, pro Krista, jako panna moudrá.

Když však vnímáme její klášterní

výchovu v prostředí řádu mnišských a řeholních kanovníků a také její královský původ, možná nás překvapuje duchovní orientovanost Anežky na novou františkánskou spiritualitu. Jak nás však upozorňuje blahoslavený Jan Pavel II.: „Život svaté Anežky byl neobvyklý, tak jako celá její osobnost.“ (srov.: List papeže Jana Pavla II. pražskému arcibiskupovi kardinálu Tomáškoví z 2. 2. 1982) A papež dále pokračuje: „Anežka si však z celého srdce přála plnit slova evangelia důsledně a být starostlivá o věci Páně, aby byla svatá na těle i na duši.“ (srov. 1 Kor 7,34) Dobře věděla, že kdo se dá přemoci láskou k pozemským statkům, nemůže se radovat v Bohu (srov. Sv. Řehoř Veliký, *Moralia in Iob, XVIII, 9,16: CCL 143, str. 896*). Když se od českých šlechticů, kteří se vrátili z Itálie, dozvěděla o svatém Františkovi z Assisi a novém řádu svaté Kláry, zatoužila i ona následovat v úplné chudobě chudého Krista. (srov.: List papeže Jana Pavla II. pražskému arcibiskupovi kardinálu Tomáškoví z 2. 2. 1982)

Můžeme říct, že se rozhodla žít Krista chudého a trpícího, vidět ho v hodinách pro nás nejdůležitějších, na křížové cestě, na Kalvárii, v hodinách spásy spolu s jeho Matkou Pannou Marií. Jak praví legenda: utrpení a kříž Páně Anežka, věrná jeho služebnice, velmi milovala a každého pátku jsouc myslí zaujata ukřižováním Jeho, pobožnost svou prodlužovala až do deváté hodiny, stojíc na nohou vroucí lásky s Bolesnou Matkou Ježíšovou u kříže a duchovně zírājíc na pokutu bolestné smrti Jeho, pohledy duše přemírou soucitu oko její v hořkostech prodlévalo. Tento drahocenný kříž, pokud žila, neustávalo nositi za Ježíšem na ramenou své víry a cvičbou ctností. (srov. *Dodatek k: J. K. Vyskočil: Legenda blahoslavené Anežky a čtyři listy sv. Kláry, Praha 1932*) Stálá modlitba a síla eucharistie, jak dál mluví legenda: oheň lásky Boží, jenž na oltáři srdce panenského vždy planul, tak ji pudil ustavičnou zbožností k nebesům, že bez přestání svého Miláčka hledala, od něhož odloučena jsouc stěnou smrtelnosti, toužila se s ním spojit. (srov. *tamtéž*)

Pak je v jejím životě pro nás jasně pochopitelné, proč učinila tyto kroky, ve kterých se rozhodla vstoupit

do tajemství našeho Pána, a to, co vnitřně žila, také uskutečňovat navenek ve službě bratřím a sestrám, a tak jim zvěstovat Jeho lásku, pravdu a milost. V tajemství Kříže, na kterém visí Tělo Krista, objevila pravou, věčnou jistotu, kterou dnes zdůrazňuje papež Benedikt XVI. nám všem, neboť když objevujeme krásu eucharistické formy křesťanského života, je třeba uvažovat i o mravní síle, kterou tato forma aktivizuje k podpoře pravé svobody, jež je vlastní Božím dětem. (srov. *Benedikt XVI.: Posynodální apoštolská exhortace Sacramentum caritatis č. 82, O eucharistii, zdroji a vrcholu života a poslání církve z 22. února 2007, ČBK, Paulinky, Praha 2007*)

Tady je možné vidět její pojetí být svobodným dítětem Božím po příkladu svatého Františka z Assisi a tato svoboda je pravým darem od Boha pro ty, kdo chtějí, aby svým jednáním vytvářeli věčné hodnoty k prospěchu všech. V řešení vládní krize, kterou urovnala mezi svými příbuznými (bratrem Václavem I., králem, a jeho synem Přemyslem Otakarem II.), je pak jasné, že úcta a láska mezi otcem a synem, dobro lidu, Boží zákon jako základní princip všech právních norem, podle nichž se má žít, je pevně ukotven v jejím srdci.

Tento princip služby lásky jí dal sílu vybudovat špitál pro ty nejubožejší, aby při něm vzniklo bratrstvo, ze kterého povstal Řád Křižovníků s červenou hvězdou (1234). A mocné duchovní základy jejího života jí dávají sílu být oporou mnohých během téměř zničující braniborské správy země (1278–1283), kdy je uprostřed

loupení, drancování, hladu a bídy jediným představitelem dynastie Přemyslovců v Praze a Čechách. Ona, slabá a tichá, je silná a mocným hlasem. Koho? Toho, který se pro nás pro všechny stal tělem, aby přebýval mezi námi (srov. *Jan 1,14*), aby přebýval v nás skrze lásku. Vždyť v tomto musíme následovat tu, jejíž jméno je spojeno se svobodou vybudovanou na pravé lásce, následovat svatou Anežku v současné době, která potřebuje tu odpovědnost, jakou žila ona.

Rozvoj potřebuje křesťany s rukama vztaženými k Bohu v gestu modlitby, křesťany, kteří si uvědomují, že láska naplněná pravdou, caritas in veritate, z níž vychází autentický rozvoj, není vytvořena námi, ale je nám darována. Proto i za těch nejobtížnějších a nejsložitějších okolností musíme umět nejen správně reagovat, ale především se obracet k jeho lásce. Rozvoj vyžaduje pozornost k duchovnímu životu, důkladné zamyšlení nad tím, jakou máme zkušenost s důvěrou v Boha, s duchovním bratrstvím v Kristu, s vírou v božskou Prozřetelost a Milosrdenství, s láskou a odpuštěním, se zřeknutím se sebe sama, s přijetím bližního, se spravedlností a pokojem. (srov. *Benedikt XVI.: Encyklika Caritas in veritate, č. 79, O integrálním lidském rozvoji v lásce a v pravdě z 29. června 2009, ČBK, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2009*) Proto kež jsou naše cesty v dnešní době cestami, po níž šla i Anežka za tvým voláním,

Emanuel Dítě, Sv. Anežka
Foto Muzeum Karlova mostu v Praze

Úmysly na rok 2011
apoštolská modlitba

Na každý měsíc vyhledává Svatý otec úmysly k modlitbě za potřeby církve a za misie. Čeští a moravští biskupové k nim přidávají třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice.

Listopad

1. Za východní církve, aby rostlo poznání a uznání jejich úctyhodné tradice jako duchovního pokladu pro celou církev.
2. Aby africký kontinent nacházel v Kristu sílu kráčet cestou smíření a spravedlnosti.
3. Za odpuštění všech našich vin a dluhů, kdy jsme opomenuli nebo zanedbali naplňování tak závazného daru, jakým je přijetí a rozvíjení Božího života ve svátosti křtu, a to jak sami u sebe, tak vůči těm, za které neseme spoluodpovědnost.

Prosinec

1. Za národy světa, aby vzájemným poznáváním a úctou rostly v harmonii a pokoji.
2. Aby se děti a mladí lidé stávali posly evangelia, aby byla respektována jejich důstojnost a aby byli chráněni před násilím a vykořisťováním.
3. Za Boží milost a pomoc církvi, kde každý pokřtěný se v síle Ducha svatého stává světlem, solí a kvasem Kristova evangelia.

www.cirkev.cz

Krátké zprávy z diecéze

U příležitosti Roku svaté Anežky a jejího osmistého výročí narození se konala v Doksanech na Litoměřicku ve dnech 10. a 11. června pouť ke svaté Anežce České. (Více Zdislava 2011/06.)

Mottem doksanské pouti bylo „Hledejme kořeny a budoucnost naší země“. Prof. Petr Piřha poukázal ve své přednášce o významu Anežky Přemyslovny pro naši samostatnost a státnost na obrovskou roli, kterou v dějinách naší země sehrála. Podle jeho slov vřadila české království do celku evropské kultury, docílila vybudování první sociální sítě, která při tehdejších demografickém rozměru Čech byla velmi hustá, zabránila občanské válce... Připomněl tuto raně gotickou světici jako aktérku našich nedávných dějin, kdy její svatořečení 12. listopadu 1989, tedy pět dní před 17. listopadem, povzbudilo obrodné snahy v naší zemi. Zmínil ji nejen jako královskou dceru, ale rovněž jako řeholnici, která žila svou niterností, z níž brala sílu. „Budeme se muset zabývat otázkou svého sebevědomí a svého sebeurčení a k tomu potřebujeme znát bohatství své země, svoje kořeny, které jsou mohutné, ale, bohužel, dost zplaněné. Mají-li zase nést plody, vyžaduje to oddanost a práci. A tomu se můžeme učit u Anežky,“ řekl.

hospodářem a knížetem míru, který se stal symbolem správné vlády, vytvořil typus naší státnosti. To nakonec vedlo k tomu, že v nedávné době se jeho svátek stal oficiálně a zákonem stanoveným svátkem české státnosti. U postavy svatého Václava bychom neměli opominout to, že byl vícekrát uznán pro svou vzdělanost a ve své symbolické síle byl uznán pro svoji ideu. ...

Anežka se narodila rok před tím, než její otec získal Zlatou Bulu sicilskou, tedy uznání

Z přednášky prof. Petra Piřhy

Dnešní pouť má velmi zajímavé motto, které zní: Hledejme kořeny a budoucnost naší země. Jako by chtělo říct, že když najdete kořeny, najdete budoucnost. Současnosti můžeme dobře porozumět, jen když dějiny známe. K budoucnosti nás vede něco, co je narysováno jako směr; jako velké ideje a tradice, které známe z minulosti.

Bylo by zcela zkrslující, kdybychom si mysleli, že státní nebo národní samostatnost je věc politicko-vojenská. Je to především záležitost duchovní a kulturní. Když se podíváme do dějin naší státnosti, zjistíme, že naše národní svébytnost a státní sebeurčení je založeno Cyrilem a Metodem. My tuto dvojici nedoceňujeme například v tom, že obhájila náš jazyk jako liturgický. Tím se totiž náš národ dostává do oblasti jazyků, kterými je chválen Bůh, kterým se s křesťanským Bohem, jenž je Bohem všech, hovoří. Možná nedoceňujeme založení písemné kultury, kterou oni založili, a tím umožnili záznam národních dějin. A už vůbec nedoceňujeme, že z jejich pera vzešel také náš první zákoník a že tento zákoník - domácí, nikoli převzatý - prosadili jako jak církevní, tak civilní zákon své provincie, čímž byla zajištěna její suverenita.

Druhým významným bodem naší státnosti je bezesporu postava svatého Václava, který jako kníže obojího kovu - ráda i meče - je tím velkým knížetem

českého království v rámci císařské moci. Ale tentýž panovník získal ještě jiný důležitý dokument, totiž ten, kterým byl svatořečen svatý Prokop. ... Měli jsme velké světce - Václava, Ludmilu, Vojtěcha - nikdo z nich nebyl oficiálně papežsky kanonizován, protože tato praxe přišla později. Prvním naším papežsky kanonizovaným světcem byl právě Prokop. Jeho svatořečení má stejnou platnost pro naši národní svébytnost a státnost jako Zlatá Bula sicilská, protože tím se zde objevuje, řečeno velmi moderně, ambasador v nebi. Mít vyslance v nebi znamená, že stát a národ je v rámci duchovní moci uznán jako plnohodnotný. Přemysl Otakar I. získal obojí - jak ve sféře císařské, tak v papežské. A do této doby se narodí Anežka Přemyslovna a sehraje pro naši státnost rovněž velkou roli. ...

Zasadila se především o to, že mohla vřadit české království do celku evropské kultury. ... Bylo to právě křesťanství, na kterém Evropa vyrostla a se kterým stojí a padá. Anežčiny, řekl bych, státnické, vladařské, diplomatické vstupy nás upozorňují na to, že Evropa je konstituována křesťanstvím, které je dáno především dešaterem a, řekl bych, Kristovým vynálezem obětavosti. Kristus, který je Bůh a člověk, ukázal, že když se člověk zcela vydá pro druhé, svůj život získá a zachrání. To je ta úžasná změna životního stylu, řekl bych, směru života. Ne zvnějšku, z mnohosti dovnitř, ale z nitra svého přesvědčení vytrysknout do svého okolí.

Když se podíváme na to, jak se mluví o Anežce, všimněme si toho, že se o ní stále mluví jako o královské dceři, o princezně, a všichni víme, že ona je tím aktérem dějin, často rozhodujícím. Na druhé straně je to řeholnice, která žije svou niterností, ze které bere sílu. A právě v tomto sepětí, že je si vědoma, že je Přemyslovna a že se musí postavit do čela státu, se ukazuje, že je bílým květem z temně rudého kořene Ludmilina a Václavova. ... Ukazuje, že vláda a služba nemohou být bez sebe, protože vláda, která není službou, je nadvláda, a služba vždycky vede k vládě. Služba, oddanost, práce, zájem o druhé. Člověk bývá někdy trochu troufalý, a když si myslí, že pochopil druhého, tak se odváží mu něco třeba i vložit do úst. Kdybych ale měl shrnout odkaz Anežky Přemyslovny, byl by dvojí: jeden známe velmi přesně, a to je její těsně předsmrtné sdělení, že noc končí a že každá noc má své jitro. A to druhé je: pečujte o mou zemi, zvelebuje ji a chraňte. Je to vaše vlast. ■

Prof. PhDr. Petr Piřha, CSc., (* 26. března 1938, Praha) je český katolický kněz, bohemista a lingvista. V letech 1992-1994 zastával post ministra školství v první vládě Václava Klause, kam byl delegován coby neustraník Křesťanskodemokratickou stranou.

Je autorem řady odborných a populárně naučných knih z oblasti výchovy, učení a lingvistiky a jedním ze zakladatelů české matematické lingvistiky. Kromě toho sepsal řadu životopisů významných osobností katolické církve, např. sv. J. N. Neumanna, Zdislavy z Lemberka či Jana Sarkandera. V loňském roce vydalo Karmelitánské nakladatelství jeho knihu Příběh a odkaz sv. Anežky Přemyslovny, která je určena školním dětem.

Za své dílo obdržel řadu ocenění, mimo jiné New Europe Prize a Komenského medaili UNESCO.

(Zdroj: <http://cs.wikipedia.org>)

Celou přednášku si můžete poslechnout na <http://dlm.cz/audioarchiv>

Setkání biskupa Jana Baxanta s prezidentem Václavem Klausem

Litoměřický biskup Jan Baxant přijal v biskupské rezidenci v Litoměřicích v úterý 18. října 2011 prezidenta republiky Václava Klause a jeho manželku Livii. Setkání se uskutečnilo v rámci návštěvy Ústeckého kraje, kterou prezidentský pár vykonal ve dnech 18. až 20. října 2011.

Setkání s litoměřickým biskupem patřily už první minuty návštěvy prezidentského páru v Litoměřicích. Mons. Jan Baxant je krátce po 11. hodině dopoledne uvítal v děkanském kostele Všech svatých na Mírovém náměstí. Barokní kostel, původně románská stavba z první poloviny 12. století, je jednou z nejstarších církevních památek ve městě. V posledních letech prošel celkovou rekonstrukcí a pro veřejnost byl opět zpřístupněn v loňském roce. Nyní se tu konají pravidelné bohoslužby a různé kulturní akce (koncerty duchovní hudby apod.). Biskup seznámil hosty s historií kostela a poukázal na to, že stavba sama je symbolem spolupráce zdejší katolické církve a místní samosprávy. Kostel je totiž majetkem farnosti - litoměřického děkanství, jeho dominanta - 54 metrů vysoká věž s ochozem a věžními hodinami - patří městu. Na rekonstrukci kostela se podílela církev i město, které na opravu uvolnilo z městského rozpočtu několik milionů korun. Mons. Jan Baxant řekl, že si váží dobrých vztahů mezi církví a městem a že tato spolupráce je na úrovni partnerství, což je, jak zdůraznil, vyšší úroveň spolupráce.

Významné hosty v děkanském kostele rovněž uvítali generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl CSSR a děkan Římskokatolické farnosti - děkanství u Všech Svatých v Litoměřicích a kanovník litoměřické katedrální kapituly J. M. can. Józef Szeliga. A protože jsou Litoměřice městem s dlouholetou tradicí sborového zpěvu (působí zde řada pěveckých souborů), krátce zde vystoupil i chlapecký pěvecký sbor Páni kluci pod vedením sbormistra Václava Hanče. Na varhany zahrál varhaník litoměřického chrámového sboru Jaroslav Pulda.

Další zastávkou prezidentského páru, doprovázeného hejtmankou Ústeckého kraje Janou Vaňhovou, byla biskupská rezidence na Dómském náměstí. Prezident a jeho manželka navštívili toto místo poprvé. „Prezident respektuje římskokatolickou církev jako integrální součást společnosti a s jejími představiteli se pravidelně setkává k rozhovoru,“ řekl Mons. Jan Baxant k setkání s prezidentem Klausem.

Biskup hosty přivítal a uvedl do Trůnního sálu. Prezidentský pár se pozdravil s proboštem katedrální kapituly J. M. can. Jiřím Hladíkem O.Cr. i zaměstnanci úřadu biskupství a podepsal se do pamětní knihy. V průběhu prohlídky prostor rezidence zahrál generální vikář P. Příbyl na zdejší vzácné varhany a biskup předal prezidentovi dárek - víno z místních vinnic, publikaci o Biskupství litoměřickém a CD s varhanní hudbou. Prezident biskupovi věnoval talíř z křišťálového skla značky Moser se zlacením a jednu ze svých knih. Knihu Václava Klause s podpisem na památku dostal i generální vikář. Setkání Mons. Jana Baxanta s Václavem Klausem, jeho chotí Livii a hejtmankou Janou Vaňhovou dále pokračovalo bez účasti novinářů.

V poledne společně odjeli do litoměřického hradu na setkání s představiteli města a pracovní oběd pořádaný hejtmankou Ústeckého kraje.

Fotogalerie na straně 23
Jana Michálková

Návštěva filipínské velvyslankyně v Litoměřicích

Velvyslankyně Filipínské republiky v ČR Evelyn Dominguez Austria-Garcia navštívila v úterý 11. října 2011 Litoměřice. Vzácného zahraničního hosta v doprovodu dvou filipínských duchovních a starosty města Litoměřice Ladislava Chlupáče přivítal v biskupské rezidenci v Litoměřicích kancléř biskupské kurie Miloslav Marek.

Přátelského setkání se dále účastnili místokancléř biskupské kurie Petr Mikula, osobní sekretář litoměřického biskupa Martin Flosman a zástupci Městského úřadu v Litoměřicích.

Oba představitelé diecéze se s hosty z Filipín nesetkali. Mons. Jan Baxant se účastnil pracovního zasedání České biskupské konference v Praze, generální vikář P. Stanislav Příbyl byl v zahraničí.

Litoměřice jsou místem častých návštěv Filipinců. Vztahy mezi městem a Filipíny jsou rozvíjeny již řadu let. Důvodem je dávné přátelství litoměřického středoškolského profesora, ředitele litoměřické reálky Ferdinanda Blumentritta a filipínského národního hrdiny José Rizala.

Jana Michálková

První setkání křesťanských pedagogů

V sobotu 22. října 2011 se v Bohusudově setkala čtrnáct pedagogů litoměřické diecéze, aby dali svoji modlitbou a spoluprací základ dalším setkáním.

Dopolední program začal v bazilice mši svatou s liturgickými texty k Panně Marii Matce dobré rady. Generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl v kázání pedagogy povzbudil příměrem, že i oni jsou přátelé dobré rady, když jsou přátelé Panny Marie, a že v našich podmínkách většina iniciativ začíná ve skromné sestavě.

V závěru mše svaté se téměř apoštolský počet pedagogů ještě mírně rozrostl a setkání pokračovalo v budově gymnázia. Skvělá prezentace trmické ředitelky základní školy Marie Gottfriedové nabídla velkorysý výhled do budoucna - pomáhat si být v pohybu, inspirovat se, předávat zkušenosti, tříbit názor na témata, která řešíme, se kterými jsme konfrontováni.

Setkání se nečekaně prodloužilo až do 14.30 hodin. Pozdní rozchá-

Foto Jana Michálková

zení účastníků naznačilo, že akce byla úspěšná a že se narodila nová skvělá iniciativa v naší diecézi.

P. Josef Hurt

Svatováclavské slavnosti v Bílce

V Bílce u Bořislavi se konala v neděli 25. září 2011 jako každoročně pouť ke sv. Václavovi, tentokrát za účasti probošta Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích, J. M. can. Jiřího Hladíka O.Cr. Na bohatý program zvalo občanské sdružení přátel Českého středohoří a účastnil se i architekt Nosek, podle jehož projektu byla v obci před několika lety nově postavena kaple sv. Václava. Program začal ve 13 hodin skladbou „Desatero pro kapličku v Bílce“ hudebního skladatele Milana Kymličky a vystoupila vokální skupina Brécy z Prahy s duchovní polyfonií Píseň písní od Palestriniho.

Hlavní duchovní promluvu měl probošt Hladík. Vyličil život patrona české země a jeho význam pro naši zemi v době jeho života i v průběhu dějin až do dnešní doby. Zmínil se o četných zasvěcených kostelů, kaplí a oltářů sv. Vác-

Foto Zdeněk Traxler

lavovi v naší severočeské oblasti, kde převládalo v minulosti německé obyvatelstvo. I němečtí katolíci považovali sv. Václava za svého patrona. Navázal tak i na život dlouholetého faráře zdejší bořislavské farnosti P. Franze Sitteho. Za jeho působení byl v roce 1929 postaven a vysvěcen k miléniu sv. Václava oltář ve filiálním kostele v Hradišti s českým nápisem. Nacisté za války žádali odstranění tohoto oltáře, P. Sitte však nevyhověl a oltář ponechal.

Po své promluvě probošt Hladík požehnal právě vydanou knihu „Franz Sitte – Na slunné straně Milešovky“ o tomto v roce 1960 umučeném knězi. Pojednává o jeho životě a okol-

nostech jeho smrti a obsahuje jeho spisy, týkající se historie farnosti a vlastivědy kraje pod Českým středohořím. Jeho práce svědčí o lásce ke zdejšími lidem a ke krásám kraje „Na slunné straně Milešovky“, jak nazval svou knihu.

Úmysl vydat knihu o životě a díle P. Sitteho vznikl při pietní vzpomínce na 50. výročí jeho smrti v lednu 2010. Postupně byly shromážděny podklady k jeho životu a násilné smrti, jeho německy psané spisy přeloženy do češtiny, získány od pamětníků fotografie ze Sitteho působení ve farnosti Bořislav a Žim a také pořízeny snímky současného stavu kostelů, kaplí a církevních památek na území farnosti.

Knihy má 200 stran včetně černobílých a barevných fotografií. Za získání finančních prostředků k jejímu vydání nutno na předním místě poděkovat Česko-německému fondu budoucnosti v Praze, který poskytl polovinu výdajů, dále řadě dalších sponzorů na české i německé straně, kteří projevíli zájem o knihu a přispěli finančně či podklady. Dík patří také litoměřickému biskupu Mons. Janu Baxantovi, který doporučil její vydání a přispěl do ní úvodním slovem. Knihu lze získat u vydavatele - Římskokatolické farnosti - děkanství Teplice, ale i v knihkupectví Jonáš v Litoměřicích a v řadě dalších knihkupectvích kraje.

Dr. Norbert Krutský, Teplice

Konference Sakrální památky 2011

Dne 20. října 2011 proběhla v Domě Českého Švýcarska v Krásné Lípě konference na téma „Sakrální památky 2011“. Pořadatelem konference, jež se zaměřovala především na péči a zhodnocení sakrálních památek s důrazem na jejich využití v cestovním ruchu, byla obecně prospěšná společnost České Švýcarsko.

Konference, pořádaná v rámci projektu „Listen to the Voice of Villages“, se zúčastnilo na čtyřicet účastníků. Dopolední program zahrnoval vystoupení několika přednášejících, kteří postupně představili například projekty Magni – Cesty s příběhem, Obnovu sakrálních památek v Českém Švýcarsku atd. V odpoledních hodinách se účastníci rozdělili do dvou pracovních skupin, z nichž jedna se věnovala tématu Novinky na poli marketingu sakrálních památek

a druhá Příkladem dobré praxe v církevní turistice.

V pátek 21. října byla pro všechny zájemce připravena postkonferenční exkurze „Křížové cesty Šluknovska“, kterou odborným výkladem doprovodila Mgr. Klára Mágrová. Křížové cesty na území Šluknovska jsou co do počtu ojedinělým fenoménem české krajiny. Účastníci exkurze měli možnost navštívit šest ze čtrnácti křížových cest, a to v Krásné Lípě, Vilémově, Šluknově, Starých Křečanech, Rumburku a Varnsdorfu. Více informací naleznete na www.rumburk.farnost.cz.

Kristýna Solničková

(Zdroj: www.sakralni-pamatky.cz)

Litoměřický biskup se setkal s řediteli pedagogických škol

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant přijal ve čtvrtek 20. října 2011 v biskupské rezidenci ředitele pedagogických škol z České republiky.

Pracovní setkání členů Asociace středních pedagogických škol České republiky se konají pravidelně každý rok. Letos se uskutečnilo ve dnech 18. až 20. října a hostitelskou školou byla Střední pedagogická škola Johanna Heindricha Pestalozziho v Litoměřicích. Přítomní představitelé pedagogických škol projevíli přání navštívit budovu biskupské rezidence a setkat se s Mons. Janem Baxantem.

Ten je přijal ve velkém sále biskupské rezidence a krátce je seznámil s historií a současností litoměřické diecéze. Ve své promluvě také zmínil vážnost, důležitost a zodpovědnost, které s sebou pedagogická profese nese. Přítomno bylo čtrnáct ředitelů a zástupců středních pedagogických škol z Brna, Čáslavi, Hradce Králové, Karlových Varů, Krnova, Liberce, Prahy, Přerova, Zlína, Znojma, a Litoměřic.

Martin Flosman

Záchrana barokní kaple v Rohatcích

Osazením hrotnic na střešku sanktusky lodi kaple Věch svatých v Rohatcích a na střešku věžičky přilehlé předsíně kaple skončila v pondělí 7. listopadu 2011 první etapa prací oprav této cenné barokní stavby na Litoměřicku. Kaple je v havarijním stavu, Národním památkovým ústavem byla zařazena mezi nejohroženější nemovitě památky České republiky. V letošním roce se podařilo získat dotace na její obnovu, a tím mohla být provedena první část oprav.

Kaple Věch svatých v Rohatcích je barokní stavbou postavenou v roce 1744, pravděpodobně podle projektu litoměřického stavitele Octaviana Broggia. Jedná se o centrální kruhovou stavbu se zvoničkou a předloženou kruhovou předsíní. Střechy jsou kopulové, osazené lucernami s vitrážovými okny. Stavba je výjimečná svým půdorysným tvarem, vyzdívanou konstrukcí střechy, na níž je položena palená krytina do maltového lože, a oválnými štukovými medailony s malbami českých světců, které se nacházejí uvnitř kaple.

Foto Karel Pech

Kaple Věch svatých v Rohatcích jako jedna z nejohroženějších nemovitých památek České republiky byla v roce 2010 zařazena do Programu záchrany architektonického dědictví, který vypisuje Ministerstvo kultury ČR.

V roce 2011 byla zahájena první etapa celkové obnovy kaple z prostředků Programu záchrany architektonického dědictví, dotace Obecního úřadu Hrobce-Rohatce a finančního příspěvku Římskokatolické farnosti Libotenice, která je vlastníkem objektu a pod kterou obec Rohatce spadá. Celkové náklady na opravy v letošním roce činí 700 000 Kč (vč. DPH). „Byla provedena kompletní zednická a štukatérská obnova exteriéru obou luceren, obnova vitrážových oken a krytina střešních sanktusek včetně klempířských prvků. Vnější omítky luceren byly natřeny vápennou fasádní barvou, takže již nyní je patrné, jak barevná bude kaple po dokončení celkové obnovy,“ řekl stavební technik litoměřického vikariátu Ing. Luděk Záhejský.

Římskokatolická farnost Libotenice podle jeho slov plánuje v příštím roce v opravách kaple pokračovat. Druhá etapa prací by měla zahrnovat obnovu střešního pláště a opravu zednických a štukatérských prvků střešních. „Množství vykonané práce však bude záležet na výši získaných dotací,“ dodal Ing. Záhejský.

Zvon (datován 1746), který v pondělí 7. listopadu řemeslníci sňali, prohlédne mistr zvonař, jež doporučí další postup.

Jana Michálková

Rok sv. Anežky České vyvrcholil ve svatovítské katedrále

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant a generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl CSsR se účastnili slavnostní mše svaté, která se konala 12. listopadu 2011 v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha a již vyvrcholily oslavou letošního 800. výročí narození sv. Anežky České.

Hlavním celebrantem bohoslužby byl zvláštní papežský legát, arcibiskup Kolína nad Rýnem, kardinál Joachim Meisner. Při mši svaté byla předána děkonná významná - medaile sv. Anežky České. Na bohoslužbu navázala ve Strahovském klášteře vernisáž výstavy prací dětí z České a Slovenské republiky pořádaná hnutím Na vlastních nohách – Stonožka. Výstava nazvaná „Svatá Anežka Česká – geniu českého učitele“ potrvá do 2. prosince, návštěvníci ji mohou zhlédnout denně mimo pondělí od 9 do 18 hodin.

Svatoanežský rok je zakončen mezinárodní vědeckou konferencí „Svatá Anežka Česká a velké ženy její doby“, která probíhala 22. až 24. listopadu 2011 na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze, a unikátní výstavou s názvem „Svatá Anežka Česká – princezna a řeholnice“ v prostorách Anežského kláštera v Praze (viz strana 3).

Jiří Prinz, tiskové středisko ČBK

Škrétův Archanděl Rafael se sv. Tobiášem opět zdobí katedrálu

Obraz Archanděl Rafael se sv. Tobiášem od významného barokního malíře Karla Škréty se po roce vrátil zpět do katedrály sv. Štěpána v Litoměřicích. Na své původní místo do jednoho z bočních oltářů katedrály - oltáře Andělů strážných - byl instalován v sobotu 15. října 2011 kolem poledne.

Obraz restaurovala ve dvou etapách v letech 2010 až 2011 akademická malířka Eva Kolmanová. „Hloubka obrazu je tvořena kontrastem osvětlených figur v popředí a tmavším pozadím s dramatickou oblohou, typickou pro barokní scénérie. Bylo proto potřeba odstranit přemalbu oblohy a tím obrazu vrátit barokní výraz,“ vysvětlila restaurátorka. Ta před několika měsíci zrestaurovala jiné Škrétovo plátno z katedrály - Sv. Petra a Pavla.

Olejomalba na plátně Archanděl Rafael se sv. Tobiášem je jedním z cyklu pěti obrazů, které Karel Škréta na zakázku prvního litoměřického biskupa Maxmiliána Rudolfa Schleinitze pro nově vybudovanou katedrálu sv. Štěpána namaloval. Tři plátna z tohoto souboru byla restaurována pro účely výstavy nazvané Karel Škréta (1610 - 1674): Doba a dílo, jež probíhala od listopadu 2010 do dubna 2011 v Praze (tj. hlavní oltářní obraz Ukamenovaný sv. Štěpána a dále pak Smrt sv. Václava a Sv. Petr a Pavel). V současné době tedy zbývá restaurovat i poslední obraz ze Škrétovy litoměřické série, a to obraz Sv. Vojtěch, což bude možné pouze v případě získání finanční dotace.

Obraz Archanděl Rafael se sv. Tobiášem mohl být restaurován díky dotaci Ministerstva kultury ČR (s finanční spoluúčastí dómské farnosti) a dotaci Ústeckého kraje.

Dotace Ministerstva kultury ČR byla poskytnuta z Programu restaurování movitých kulturních památek (v roce 2010 ve výši 59 000 Kč a v roce 2011 ve výši 50 000 Kč, spoluúčast farnosti činila 10 procent). Ústecký kraj poskytl v roce 2011 z Programu na záchranu a obnovu kulturních památek Ústeckého kraje částku 50 000 Kč.

Jana Michálková

Foto Karel Pech

Pán je ten nejlepší otec, kterého máme

Ve farním obvodu Srbská Kamenice působí od roku 2005 jako administrátor R.D. František Segeťa, osobní arciděkan. V loňském roce oslavil významné životní jubileum. Ve všem se plně spoléhá na Pána Boha, proto i přes své zdravotní potíže a díky velké pomoci spolupracovníků a dobrovolníků ve svém obvodu dál slouží.

Pane arciděkane, odkud pocházíte?

Narodil jsem se na Moravě v okrese Nový Jičín, v obci Loučka. Byli jsme tři kluci, já nejstarší. Oba bratři ale už zemřeli. Tatínek pracoval jako obyčejný dělník v pivovaru.

Maminka nejdřív zůstávala v domácnosti, protože jsme měli malé hospodářství. Později, když vzniklo JZD, vstoupila do něj, někdo z rodiny tam musel jít. My kluci jsme už v té době byli z domova pryč. Jeden bratr byl zedníkem, druhý se vyučil tesa-

řem a dokončil si stavební průmyslovku.

Jakou cestou jste se vydal Vy?

V roce 1946 jsem nastoupil k salesiánům do chlapeckého ústavu ve Fryštáku. Tam jsem byl dva roky. Na radu tehdejšího ředitele P. Jana Meda SDB a inspektora P. Antonína Dvořáka SDB jsem odešel. Říkali mi: „Ty jsi hodný kluk, ale děti by tě utloukly. Zkus dokončit gymnázium jinde.“ Odešel jsem a školu dokončil v Novém Jičíně.

Hned po maturitě mě odvedli. Sloužil jsem u proviantáků, byla to lehká vojna. Po návratu z vojny jsem netušil, co mám dál dělat. Ze studia teologie v Litoměřicích jsem měl obavy, tenkrát mi říkali, že je to komunistický seminář, ať tam nechodím. Neměl jsem prostě odvalu, proto jsem si začal hledat zaměstnání. Nakonec jsem se vrátil zpátky k vojákům a zůstal tam jako účetní sedmnáct let, až do roku 1968. Potom mě přeřadili ke správě budov. Tam potřebovali energetika. Já se nechal přemluvit a začal kvůli tomu studovat strojní průmyslovku. Studium pro mě nebylo lehké, ale s obtížemi se mi podařilo je v roce 1967 ukončit s vyznamenáním. Energetikem jsem byl jen jeden rok, už jsem byl rozhodnutý, že půjdu do semináře. K tomu mě nakonec přiměl náš pan farář. Zeptal se: „Proč bys nešel ještě do semináře? Co ti v tom brání?“ Nic mi nebránilo. Pořád jsem toužil být knězem.

Kde byl počátek Vaší touhy po kněžství?

Když jsem skončil školu, nechali mě naši rok doma, to bylo v roce

1944. Ale nenechali mě jen tak se povalovat. Bylo dost práce, stále jsme měli malé hospodářství a bylo potřeba opravovat dům. Šli jsme s tatínkem do lesa na dřevo, které jsme potřebovali na lešení. Při vykládání jsem někde zapomněl ruku a měl jsem ji nastřípnutou, a tak jsem měl od práce pohov. V době mého léčení k nám přišel na návštěvu jeden známý a říkal: „Nemáš co dělat, já ti donesu něco na čtení.“ Byl to takový přehled, něco jako obrázková Bible. Obsahoval vždy kousek textu a k tomu výklad, ale byla tam třeba i zmínka o misiích, prostě různé věci. Mně se to hrozně líbilo, opisoval jsem si z toho články, které mě zaujaly a zajímaly. To byl počátek toho, co mě vedlo ke kněžství. Pak už jsem nechtěl být ani zahrádkářem, ani ničím jiným, chtěl jsem být knězem. Svěřil jsem se mamince a ta mi řekla: „No neví, hocha, musíme se poradit, jestli to vůbec finančně zvládneme.“ A po letech, když k tomu pak skutečně došlo, mě náš pan farář povzbudil, abych se nebál. Říkal jsem si, jestliže jsem zdolal průmyslovku, pak se mi snad teologie nějak podaří.

Jaké máte vzpomínky na roky v semináři?

Rád na seminář vzpomínám. Byl jsem starší než ostatní studenti. Latinu jsem už měl trochu na gymnáziu, sice málo, ale nějaké základy to byly. Řečtině jsme moc nedali, to jsme sotva přečetli, hebrejštinu taky tak. Ale profesori k nám byli hodní, věděli, že my starší na biflování, naučení se nazpaměť, moc nejsme. Oni chtěli, ať tomu hlavně rozumíme.

Neměli jsme k dispozici žádná skripta. Museli jsme si je pořizovat sami. Ani neví, jak jsem se k tomu dostal zrovna já, měl jsem za úkol skripta opisovat a rozmnožovat. Pomáhali mi známí z Litoměřic, kteří je pro mě opi-

sovali, dokonce i sestřičky v Kadani. Po opsání se musela vytisknout. Měli jsme zpočátku k dispozici jen ruční tiskárnu na kliku - cyklostyl. Dělal jsem to celkem tři roky; první rok jen pro náš ročník, potom pro další. Předemnou se o skripta pro celý seminář staral P. Josef Veselý. A pak to spadlo na mě. Po čase jsem to už nemohl dělat, ostatní studenti si šli v neděli na vycházku a já jsem zatím připravoval skripta. Měl jsem málo času i na studium a pak jsem doháněl, co jsem mohl. V té době byl rektorem Mons. Josef Poul, spirituálem P. Josef Knödl a potom Mons. Josef Koukl.

Která farnost byla Vaší první?

Když mně kardinál Štěpán Trochta při kněžském svěcení v roce 1973 žehnal, řekl: „Žehnám Tobě a věřícím v Mělníku.“ Tak jsem hned věděl, kam patřím. Zůstal jsem na Mělníku osm let, jako kaplan u P. Václava Sikyty. To byla dobrá léta.

Začátky v kněžské službě pro mě nebyly lehké. Nejhorší pro mě bylo kázání a je to tak dosud. Pro mě je to mimořádný problém. Ze začátku jsem si je psal, ještě i teď používám pomůcky.

Další farností byly Byšice-Liblice, tam jsem byl jen jeden rok administrátorem a zároveň kaplanem v Mělníce. Tam bylo taky dobře.

Potom mě přeložili na čtyři roky do Lysé nad Labem a tam nastala „vojna“ s komunistickými tajemníky. Hned když jsem přišel, mi jeden z nich řekl: „Pane Segeťa, já jsem se zmýlil, myslel jsem, že jste v Pacem in terris jako váš šéf.“ Nevstoupil jsem do Pacem in terris, i když tajemník říkal: „Já vím, že si to rozmyslíte.“ Můj nadřízený mi ani jednou neřekl, abych tam vstoupil. Tenkrát totiž do větších měst umísťovali ty, kteří byli v Pacem in terris, a u mě se spletli. Za rok šel tajemník do důchodu, asi už mě na to nem tak nezáleželo a už mě dál nepřemlouval. Ale pak tam přišel nový, byl moc horlivý, měl nějaké vysoké politické školy. Asi za týden po jeho příchodu bylo Boží Tělo, na které jsem objednal hudbu. Byl jsem v Lysé

farářem, ale bydlel tam se mnou ještě pan vikář, který byl nemocný. Nechali mu dál vikářství, ale bez správy farnosti. Říkal mi: „Udělejte to tak, jako jsem to vždycky dělal já.“ Od brány zdi, která stála okolo kostela k faře, to bylo asi deset metrů a tam u vrat fary měl vždycky oltář. Vyšli jsme tedy jen ten kousek. Když skončilo Boží Tělo, farníci mi říkali: „Důstojný otče, tam byla spousta divných aut a lidí, kteří zapisovali naše auta!“ Ještě večer jsem se dověděl, že se mám ráno dostavit k tajemníkovi. Ten se ptal: „Jak to, že jste mi nehlásil, že budete mít Boží Tělo?“ Ale

R.D. František Segeťa

bylo to v hlášení, co dostával po novém roce, ale to mu bylo málo. Měl jsem vše hlásit ještě jednou. Tak to jsem nevěděl, že se to musí ještě ohlásit. „A co s tou hudbou? Přineste mi účet.“ Tak jsem hned běžel za kapelníkem pro účet. Hudebníci měli potom asi taky potíže, že tam hráli.

Další problém byl, když jsem měl pohřbívat kněze, rodáka z Lysé, který neměl státní souhlas. Pracoval jeden čas v Litoměřicích v muzeu. Když za mnou jeho blízcí kvůli pohřbu přišli, věděl jsem, že budu mít s tajemníkem zase potíže. A tak jsem to hned hlásil kapitulnímu vikáři P. Josefu Hendrichovi. Ten mi pomohl. Zesnulý kněz byl jeho přítel, proto přijel a pohřbu se osobně zúčastnil a s ním hodně dalších kněží. Přestože nemohl působit veřejně, pomáhal při ekumenickém překladu Bible, proto tam byli i ti, kteří s ním na překladu pracovali. Před pohřbem mi volal tajemník, že kněží musí jít v civilu. Já jsem to vyřídil panu kapitulnímu a ten to vyřešil - skončily obřady a hned od oltáře se šlo na hřbitov, žádné převlékání. Po pohřbu si mě volal znovu, vadil mu velký počet přítomných kněží a vlajka, kterou tam s sebou měli nějakí mladí a o které jsem vůbec nevěděl.

Nelíbil se jim ani pohřeb manželky kostelníka, matky kněze P. Petra Němce SDB. Ten byl tenkrát v Sobotce. Smutečních obřadů se zúčastnili jeho spoluprávní kněží

od Sobotky, naši kněží z obvodu v Lysé a zase nás bylo hodně. Při smutečním průvodu na hřbitov se zpívala mariánská píseň. Cesta vedla kolem školy a celá škola měla okna otevřená; co se děje? Nic takového nikdy nezažili. Na druhý den jsem byl samozřejmě volán. Hrozil mi, že mi vezme státní souhlas. Všechno zase sepsal a poslal na kraj. Měl jsem i další menší problémy, pak jsem musel z Lysé odejít, protože jsem byl pro ně nepohodlný. Chtěli se mě zbavit a poslat do Severočeského kraje, měl jsem nastoupit do Verneřic. To netrvalo ani týden a kapitulní vikář mně sdělil, že

se všechno změnilo. Tajemníci si to rozmysleli a volají mě zpátky. Předtím mě ani ve Středočeském kraji nechťeli.

Jak si s Vámi poradili, když Vás zavolali zpátky?

Poslali mě do Rožďalovic. To bylo v roce 1984. Kostel tam byl ve špatném stavu, můj předchůdce byl starý, opravu už nechtěl dělat. Představte si, ten tajemník se v chování vůči mně úplně změnil. Říkal: „Pane Segeťa, nebojte se, já vám s tou opravou pomůžu, nějak to uděláme.“ Ale ani jemu se to nedařilo, nesehnali jsme řemeslníky, žádný podnik se opravy nechtěl ujmout. Ale

- nar. 1. 10. 1930 Loučka
- ord. 30. 6. 1973 Litoměřice
- 1973-1979 Mělník, kaplan
- 1979-1981 Liblice, adm.
- 1981-1984 Lysá nad Labem
- 1984-2005 Rožďalovice
- od r. 2005 Srbská Kamenice

osobní arciděkan, administrátor in spiritualibus farnosti Srbská Kamenice, administrátor exc. in spiritualibus farnosti Horní Habartice, Horní Prusk, Jedlka, Jetřichovice, Kerhartice, Malá Bukovina, Markvartice u Děčína, Měrboltice, Růžová, Rychnov u Děčína, Valkeřice, Verneřice

alespoň nechal vypracovat projekt, který nebyl levný, a zaplatil jej. Trvalo pět let, než se začalo opravovat, začali jsme až v roce 1989. To už byl dotýčný tajemník po smrti. Ještě předtím na pod-

zim mi říkal: „Pane Segefo, mně zbylo tři sta tisíc korun, já vám to dám na účet.“ A na Nový rok už nežil.

Na jaře se mi přihlásil stavitel, rodák z Rožďalovic, který byl zaměstnán u metra, a že si to vezme na starost. Měl takové maličké družstvo, pár dělníků. Měli jsme peníze, papíry, mohli jsme v dubnu začít. Nakoupili jsme dřevo na trámy, trochu poopravili věž, aby to nebylo tak hrozné, a pokračovali dál. Celková oprava trvala sedm let, než jsme to do dělali. Opravám jsem nerozuměl, našel jsem ale dobré odborníky. Naštěstí jsem měl dobré známé i na okres v Nymburce.

V rožďalovické farnosti bylo pár věřících, rodin s dětmi, prostě pár věrných. Zpočátku jsem měl na starosti dvě farnosti, potom jsem postupně dostával další. Docela dobře jsem to zvládal. Naštěstí jsem tam měl jáhna Jaroslava Pekárka, ten mi hodně pomáhal. Míval bohoslužbu slova ve třech farnostech. Nakonec se nechal zaměstnat na biskupství, protože okresy, kde pracoval, se rušily. To bylo pro mě výhodou, vzal si na starosti materiální věci. Mně to tedy spadlo a v jeho farnostech jsem dělal jen kněžské věci.

Tady v Srbské Kamenici Vám pomáhá Marcel Hrubý. Jak se Vám spolupracuje?

Dobře. Moc mi pomáhá. Má také dovoleno vést bohoslužbu slova. Stará se o materiální věci a já o duchovní.

Spravujete velký obvod. Jak se dopravujete?

Když jsem přišel v roce 2005, ještě jsem jezdil autem. Jenže za rok jsem vjel do příkopu, rozbilo se mi auto a Marcel říkal: „Radši to auto odstavte, já vás budu vozit.“ Je to pro něho zátěž, vozí mě on, nebo někoho pošle. Tak to je. Tady mám na starosti všechny duchovní a kněžské věci. Mám naštěstí dobrého souseda, kněze P. Josefa Kujana SDB, který nám vypomáhá. Vždy v neděli odpoledne přijede sloužit dvě mše svaté. Jsem mu za to vděčný. Já mívám v neděli pravidelně dvě, někdy i tři mše svaté. Tak

jsem za to rád. Nejsem na tom zdravotně nejlépe, mám za sebou operace kyčlí. Každý rok jezdím na zdravotní dovolenou do Prahy. V Řepích vždy měsíc pobývám u sestřiček v Domově svatého Karla Boromejského.

Musíme to tu zvládat i v zimě, nedá se nic dělat. Taky se nám někdy stalo, že jsme nemohli vůbec vyjet.

Čím se ve volné chvíli zabýváte, co právě čtete?

To víte, času moc není. Všechny časopisy, co dojdou, přečtu já, protože Marcel na to nemá čas. Než je dáme dál, tak to přelouskám. Rád čtu o koncilu nebo životopisy svatých. Pořád mám rozečtenou Matku Terezu, tu už čtu potřetí. Není to jen její životopis, ale popis její práce, potíží a trampot. Potom taky lépe snáším životní trampoty.

Co Vám udělalo v poslední době radost?

Přišla jedna maminka, že chce pokřtít dítě. Sepsal jsem si všechno, co je ke křtu potřeba. Ale zjistil jsem, že není pokřtěná a manžel taky ne. Říkám: „No to bude tedy horší, to musíme křest vašeho dítěte odložit. Nebo budete pokřtěné obě dvě najednou?“ Potom mi přišla říct, že se bude ke křtu připravovat. Už jsme měli tři setkání a doufám, že budeme pokračovat. Mám z toho opravdu radost.

Proč je důležitý křest?

To je první a nejdůležitější svátost, bez ní prostě nejde žít křesťansky. I nepokřtěný může žít jako křesťan a tito lidé určitě budou také spaseni, i pokud ještě nedošli k poznání Boha. Té maminky, o které jsem mluvil, jsem se neptal, proč chce pokřtít dítě. Ale její rodiče nebo někdo z rodiny je asi pokřtěn. Jak by na to jinak přišla?

Paradoxně nekřtíme ani tak zájemce z našeho farního obvodu, ale dá se říct ze širokého okolí. Jsou to lidé, které on získá, kteří za ním přijdou. Je to těžké, když toho moc neznají a k nám je to daleko. Pokud je to možné, snažíme se s nimi udržovat styk. Víím, že to není správné, měli by zakotvit ve své farnosti, jít ke křtu

doma. Doporučíme jim, aby se obrátili na svého faráře. Měli by mít ve své farnosti kořeny. Ale přijde zase někdo další. Na faře je pořád někdo. Marcel lidi dovede získat. O prázdninách k nám jezdí brigádníci z jižních Čech, z Moravy. Míváme mladých plnou faru. Není nouze o hezká setkání a zážitky.

V srpnu loňského roku, v čase povodní, jsme měli křtít v Jetřichovicích. Když jsme odjížděli ze Srbské Kamenice, už byla říčka Kamenice rozvodněná a pořád pršelo. Přesto jsme museli odjet. Děťátko jsme pokřtili, pobyli jsme na hostině, na kterou nás rodiče pozvali. Když jsme ale chtěli jet domů, všechny tři cesty, kterými bylo možno dostat se zpátky na faru, byly pod vodou. Nemohli jsme projet a museli jsme se vrátit. Naštěstí nám v Jetřichovicích umožnili přespat v penzionu a v neděli jsme se jednou z těch zatopených cest, která na tom byla nejlíp, mohli vrátit domů.

Vracíte se ještě na Moravu do rodné Loučky?

Já už tam žádného z blízkého příbuzenstva nemám, přesto tam alespoň jednou za rok jezdím. V Loučce máme kapli, která se začala stavět v době, když jsem byl v semináři. Komunisté ji nedovolili otevřít, udělali z ní archiv. Teprve v roce 1990 se začala používat k bohoslužebným účelům. Když jedu „domů“, vždycky jim tam vypomohu.

Co byste vzkázal čtenářům Zdislavy?

Spolehejte ve všem na Pána Boha. On vám opravdu pomůže. Určitě stojí za to svěřit mu život, protože Pán je ten nejlepší otec, kterého máme. Nikoho jiného lepšího nemůžeme mít.

Ptala se Marie Koscelníková

S Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze

Do nadpisu dnešního povídání o zvonech jsem si dovolil vložit citát z kdysi velmi oblíbené písně dnes již legendárního zesnulého zpěváka Jiřího Schelingera. Na tuto píseň si občas vzpomenu, když vstupuji do vnitřních prostor věží, do nichž již mnoho let nikdo nevstoupil, protože po mnoho let k tomu nikdo neměl důvod. Buď zde zvony zůstaly němé i po změně společenských poměrů v roce 1989, nebo naopak byly v důsledku dobře míněné aktivity farníků

Kde je dům holubí...?

či administrátora farnosti ke zvonům instalovány elektrické zvonící stroje, čímž byla zkáza nejen zvonového příslušenství, ale vnitřních prostor věže vůbec, završena. Pro mnohé tak přestal existovat důvod, proč na věže chodit, když vše je automatické. Že i automatické a hodinami řízené vyzvánění potřebuje častou a systematickou údržbu, se leckde zjistilo až ve chvíli, kdy přestalo fungovat. Přitom je to stejné jako s automobilem – vlastnit automobil neznamená pouze jezdit. Opuštěnost věží

však vytváří přímo ideální podmínky pro to, aby byly osídleny obyvateli z řad létavých živočichů všeho druhu, z nichž v našich zeměpisných šířkách převažují holubi a netopýři. Ti první mohou znamenat nejen pro vnitřní prostory věže, ale i pro samotný historický zvon (ale i novodobý zvon) skutečnou pohromu. Ti druzí sice také, ale s přihlédnutím na jejich užitečnost bych se zde přimlouval za jistou velkorysost – o tom pojednám příště.

Každý, kdo je za stav kostela, a tedy i věže, odpovědný, by měl povinně absolvovat tento zážitek:

Vyhlédněte si věž nějakého kostela, do níž prokazatelně již mnoho let nevstoupila lidská noha. Pokud se vám podaří odemknout již nefunkční a zarezlý zámek (již i to je mnohdy silným zážitkem), ucpěte si nos a rozhodně si připravte pokrývku hlavy. S přibývajícím schody zjistíte, že již nekráčíte po dřevě nebo kameni, ale po čemsi křupavě mazlavém, silně zapáchajícím, z čehož občas vykoukne kostička hlavičky, hrudníčku nebo ještě celý kůží potažený pařátek. Jistě, není to jen trus, ale směr trusu a rozkládajících se mrtvolek. Holubi totiž mají pozoruhodnou schopnost žít, hodovat, pářit se a celkově být šťastní uprostřed hřbitova svých předků... Ve chvíli, kdy vystoupáte do nejvyššího patra věže, v němž bývají většinou zavěšeny zvony, máte jedinečnou možnost prožít něco jako z Hitchcockova filmového hororu „Ptáci“. Holubi vyrušení z poklidného života nadměrně velikým dvounohým vetřelcem propadnou davové hysterii a ve snaze opustit věž (často opatřenou již dřevem, a tudíž neúčinným pletivem v oknech) začnou narážet do všeho, co stojí v cestě, včetně vás samotných. Silně stresovaná zvířata pak reagují i tím, že začnou v davovém šílenství kálet na všechno, co je pod nimi (je to jejich normální reflex), takže pokud nemáte pokrývku hlavy a staré oblečení, máte prostě smůlu. A teď si představte, že máte za úkol v těchto podmínkách provést dokumentaci zvonů!

Uvést takto holuby zamořenou věž do „civilizovaného“ stavu je úkol pro odbornou deratizační firmu. Vykonávat tuto skutečně ohavnou práci svépomocí a vlastními silami bych nedoporučoval nejen z estetických, ale především ze zdravotních důvodů. Mnohem lepší je však této situaci předejít. Jak? Je třeba si uvědomit, že i věž je součástí domu Božího (kostela) a podle toho k ní přistupovat, i když se třeba zrovna pravidelně nezvoní nebo je ke zvonům instalováno elektrické zvonící zařízení (které je třeba pravidelně udržovat a seřizovat, což samozřejmě předpokládá nutnost na věž vystoupat tak jako tak). Mnoho našich kostelů mi tak trochu při-

pomíná domácnost, kde mají vzorně čistý a uklizený obývací pokoj, ale použití zde hygienické zařízení vyžaduje velkou odvalu a otrlost. Jsem si vědom toho, že přirovnání vnitřních

Takto vypadá zvon ve věži obývané holubí...

prostor věže k toaletě trochu pokulhává, ale v řadě farností se skutečně lépe chovají k toaletám než k věžím, které jsou na rozdíl od domácností součástí domu Božího...

Létání ptactva a jiného zvířectva do věží lze zabránit především častým pobytům v těchto prostorách a soustavnou kontrolou stavu pletiva v oknech. Je ale třeba též kontrolovat, zda je uzavřen poklop v lucerně věže nebo pokud prostory věže navazují na prostory půdy, dbát na to, aby byly uzavřeny střešní vikýře a okna, která sem vedou. Vyžaduje to jistou energii a čas, ale rozhodně se to vyplatí. Bylo by dobré, kdyby se tohoto úkolu zhostil kostelník nebo někdo z ochotných farníků – nelze všechno ponechávat na iniciativě faráře či administrátora farnosti, je muž by měly přinášet jiné úkoly...

Pokračování příště

Radek Rejšek, diecézní kampanolog

Malá farnost s bazilikou

Dva farní obvody - českolipský, do kterého spadají Dobranov, Stružnice a Kvítkov, a volfartický, jehož součástí je Slunečná, Nový Oldřichov a Horní Libchava - spravuje administrátor J. M. can. Viliam Matějka. V duchovní správě mu pomáhá jáhen Evžen Policer.

„Přímou v České Lípě máme čtyři kostely. Klášterní kostel Věch svatých, bazilika minor, by si za-

ba Staršího v Horní Libchavě, který už hrozil zřícením. V tomto případě se vyplatila praktická spolupráce s občanským sdružením Jakub, které má kostel dlouhodobě pronajatý a má tak možnost dosáhnout na různé dotace. Mše svaté se zde konají pravidelně každý druhý týden.

Před celkovou rekonstrukcí je v současné době kostel sv. Jiří v Dobranově, dokončuje se vnější plášť kostela sv. Jakuba Většího v Kvítkově (zde se koná mše svatá jednou měsíčně) a připravují se další opravy volfartického kostela sv. Petra a Pavla (kde bývají mše svaté každou neděli).

Pastorace

Účast věřících při nedělní mši svaté (při dvou bohoslužbách) je zhruba 350 lidí. Tento počet kolísá v závislosti na sezoně a počasí.

Řádná výuka **náboženství** probíhá ve dvou učebnách přímo na faře, dvě, a někdy i tři hodiny denně. Dochází sem kolem 80 dětí. Podle slov P. Matějky se jim nejvíce věnují Mgr. Hana Šmejdivá, učitelka ve speciální škole, která přichází denně po své práci, a duchodkyně PhDr. Věnceslava Fišerová.

Náboženství tu učí po třídách a i zde je problémem každého začátku školního roku sestavit rozvrh tak, aby všem vyhovoval. „Pro velký počet různých kroužků a dalších zájmových aktivit dětí se těžko domlouvá a koordinuje čas jednotlivých skupin ve třídách. K tomu se musí vyřešit doprava a doprovod malých dětí. Poskládat takový rozvrh hodin je stejně jako složit Rubikovu kostku,“ říká Viliam Matějka. „Je krásné, že se tady daří díky obětavosti katechetů náboženství držet. Přijít z práce a pak jít rovnou sem a tady pokračovat až do večerní mše svaté, to je prostě obrovská síla. Pro mne úžasná pomoc, kterou ani nelze docenit. A to ani nemluví o pomoci při přípravě biřmovanců. Jsou to velmi schopné a zkušené katechetky, není ani třeba na ně ‚dohlížet‘, spíš já se musím učit od nich,“ pochvaluje si kněz. „Když přijdou dospělí konvertité, většinou je připravují já, nebo jáhen, pan Evžen Policer,“ dodává.

Svatost **biřmování** je zde udělo-

vána téměř každý rok. Pro farnost je to vždy přínosem. Biřmovanci procházejí nejméně ročním obdobím intenzivní přípravy.

Česká Lípa je 35tisícové město. „**Mládež** tu byla vždycky, záleží jen na tom, jak silná je příslušná generace. Momentálně se mladí scházejí spíš ve Cvikově, kde otec Rudolf Repka mívá pravidelné víkendové programy pro mládež. Ale už dospívají další, bude z nich zase dobrá silná skupina,“ říká.

V současnosti se tu pravidelně setkávají i **mladé rodiny** (kolem čtrnácti lidí). Scházejí se jednou za dva týdny večer - buď na faře, nebo po rodinách, podle okolností. Začínají modlitbou breviáře, potom probrou přípravené téma, které s knězem konzultují, a pak si popovídají.

Seniory, nemocné a postarší lidi navštěvuje jáhen. Dochází k nim pravidelně se svatým přijímáním, hovoří s nimi, hodně se jim věnuje. Do nemocnice dochází pravidelně kněz i jáhen, v tom úzce spolupracují s duchovními z dalších církví.

Jáhen se také věnuje katechezím dospělých, přípravám snoubenců, přípravám na křest a vede místní matriku.

Co jinde nemají?

Farníci z českolipské farnosti si občas připravují tematické večery s promítáním nebo večery s hostem. Kněz Pavel Dokládál tu například přednášel o Mariánském kněžském hnutí a díle Fatima, velký zájem byl o přednášku MUDr. Pavla Kozlíka, který hovořil o komunikaci a výchově dětí v rodinách. Poslední večer byl o Međugorje, významném mariánském poutním místě, o němž vyprávěla jedna z místních farnic, která se do tohoto města ležícího v západní Hercegovině provdala.

Ve farnosti navazují na tradice svých předchůdců. Každý rok na Květnou neděli a Velký pátek při bohoslužbě uvádějí zpívané pašije. Jsou tak jednou z mála farností, kde se to stále daří. Je působivé, když se při Gloria na Bílou sobotu rozeznějí nejen zvony kostelní, ale stovky těch, co si přinesou věřící. Také „pocitivé“ staročeské roaráty znějí v adventu denně (i když ne na jitřních mariánských,

jak by to mělo být). Tak se jimi modlí večer daleko víc lidí, než by to bylo možné ráno.

Na svátost smíření tu začali zvát pravidelně jednou měsíčně na čtvrtky před prvními pátky „cizi“ zpovědníky (kněze z jiných farností) a tato praxe se velmi osvědčila. Katechetka Hana Šmejdivá navíc zavedla i pravidelnou měsíční zpověď dětí. Za nimi dojíždí zpovědník z Jabloného v Podještědí nebo z Nového Boru. Děti a mládež se tak naučí pravidelnosti při přípravě na svátost smíření. Je úžasné naučit děti pravidelně se zpovídat, jako součást náboženské formace a přípravy při hodinách. Děti si to berou za své a už se ptají, kdy zase bude zpovídání.

Proč je dobré pozvat cizího zpovědníka? Někdo má před místním

duchovním ostych, zpověď je příliš osobní, intimní věc. Podle toho, jak jsou zpovědníci využíváni, je vidět, že to byl dobrý počín.

Věřícími je tu ve velké míře vyhledáván pravidelný celodenní výstav Nejsvětější svátosti o prvních pátcích.

„Máme dobrou spolupráci s ostatními farnostmi, vzájemně si vypomáháme. Setkáváme se na vikariátních konferencích, které jsou na vysoké úrovni, tam se domlouváme na spolupráci. Je to hezké společenství,“ říká Viliam Matějka.

Další podoby života ve farnosti

Na otázku, čím se tu mohou dále pochlubit, odpovídá českolipský administrátor: „Celou farností! Množstvím obětavých pomocníků, kteří uklízejí, zdobí, udržují kostely a faru, pomáhají při liturgii a větších akcích, službou varhaníků a zpěváků a množstvím dalších, mnohdy bezejmenných, kteří vše doprovázejí

svou modlitbou. Bez těch všech bych se neobešel. Jim všem patří velký dík!“

Dvakrát do roka, vždy v postní a adventní době, zde mívají celodenní rekolekce - duchovní obnovu, občas vyjedou s farníky na pouť. Před Vánocemi i Velikonocemi zvou prodejce náboženské literatury a devocionálií z Liberce, prodej se uskutečňuje v kostele po mši svaté a lidé se tak dostanou k věcem, které by v České Lípě těžko sháněli.

Zvláštní pastorační pro místní Romy zde nemají. O ně pečují farní charita, která nabízí různé projekty: nízkoprahové kluby, chráněné dílny, azylový dům, dům pro matky s dětmi a podobně. „Je to etnikum, se kterým neumí každý komunikovat

a jednat. My se s nimi setkáváme při křtech, pohřbech, občas si přijdou popovídat, ale intenzivnější, systematickou práci tu s nimi nemáme.“

Obě zdejší katechetky ale dobře spolupracují s Papežským misijním dílem. Dvakrát

do roka tu probíhá akce Misijní koláč (kdy se na podporu potřebným lidem prodávají doma upečené koláče) nebo prodej velikonočních a vánočních pohlednic, které děti na náboženství kreslí a malují. V rámci pomoci misijním průběžně probíhá sběr použitých poštovních známek.

Mgr. Petra Přenosilová zde koordinuje projekt Adopce srdce, do kterého je zapojeno více lidí - dvě tři rodiny podporují jedno dítě (jedná se o podporu chudých dětí v některé africké nebo asijské zemi). Celkem jich farníci v České Lípě adoptovali pět.

Zdejší lidé rovněž projevili velkou solidaritu s lidmi postiženými zivelními pohromami, což se projevilo při sbírkách. „Byl jsem překvapen jejich nesmírnou štedrostí,“ říká.

Velmi dobrou zkušenost tu podle slov Viliama Matějky každoročně mají s Dny evropského kulturního dědictví, kdy tu přes den, a někdy i o předcházející noci otevírají kos-

tely veřejnosti a zpřístupňují místa, kam se člověk běžně nepodívá. Spolupracují s místními nadšenci, památkáři, kteří připravují naukový program pro děti, mládež a rodiny s dětmi. Letošní hlavní téma věnovali bývalému augustiniánskému klášteru v České Lípě (v současné době vlastitědné muzeum s galerií). Součástí akce bylo „znovupožehání“ zakládací listiny kláštera a výstava ka dobových liturgických textilií.

J. M. can. Viliam Matějka

- 1986 kněžské svěcení, kaplan v České Lípě
- 1987 administrátor zákupského farního obvodu
- 1993 administrátor farního obvodu českolipského a excurrendo volfartického
- 2011 jmenován čestným kanovníkem litoměřické katedrální kapituly u sv. Štěpána

K projektu Noc kostelů se zatím tato farnost nepřipojila, i když letos byl s velkým ohlasem o Noci kostelů zpřístupněn Sv. Jakub v Horní Libchavě. Viliam Matějka připouští, že v dalších letech se do této akce zapojí i přímo českolipské kostely.

„Spolupracujeme také s ostatními církvemi. Dvakrát do roka pořádáme společné ekumenické bohoslužby, čas od času se my duchovní sejdem mimo oficiální setkání, jen tak, jakoby na potlach. A navzájem se zveme na akce,“ poukazuje.

„Dá se říci, že více než polovina všech našich věřících patří ke střední a mladší generaci, což je nadějně. Ve farnosti je i poměrně dost křtů, kolem třiceti za rok včetně křtů dospělých. Pozitivní a krásné je, že tu, zaplat' Pán Bůh, jsou každý rok konverze,“ dodává. „To těší.“

Připravila Marie Koscelníková

J. M. can. Viliam Matějka, foto Karel Pech

hoslužbám pravoslavná církev, my v něm sloužíme jednou do roka poutní bohoslužbu,“ vysvětluje.

„Práce je tu doslova jako na kostele. Ze zákona jsme povinni se o památky starat a kostely opravovat, je to ale o lidech. Musí být zájem. Kostel má sloužit hlavně tam, kde si do něj farníci najdou cestu,“ dodává.

Zachránit a otevřít se podle jeho slov podařilo také kostel sv. Jaku-

Ohlédnutí Madrid 2011

za Světovými dny mládeže (WYD)

Ráda bych se s vámi podělila o zážitky z letošního celostátního setkání mládeže se Svatým otcem v Madridu. Jela jsem se sourozenci, přáteli a známými společným autobusem z Litoměřic a účastnila jsem se také týdenního předprogramu v Tarragoně. Myslím, že většinu čtenářů jistě zajímá, jak se dá tato „masovka“ užít s Pánem a odnést si tak duchovní zážitek. Velkou podporu jsme měli v duchovním vedení, a to jak v autobuse, tak během celého setkání. V autobuse jsme se modlili různě, pater Šimáček měl často katecheze na různá témata a tím se vytvořilo společenství, které vidí smysl setkání v Bohu. Pěťa Přenosilová, vedoucí autobusu, se o nás starala jako o své ovečky a její laskavost a obětavost nás utvrzovala v tom, že setkání s papežem byla úžasná zkušenost, ač jsme ho někteří zahlédli jen na obrazovce. Je důležité si uvědomit, že radostné okamžiky, které jsme tam směli prožít, jsou pouze zásluhou Boha, našeho Otce, a že je úctyhodné vzdát mu čest a chválu.

Káťa Altmanová, Česká Lípa

Při vzpomínce na Madrid se mi v první chvíli vybaví krásné a teplé počasí, které vládlo po celou dobu

setkání. Během hlubšího zpětného zamyšlení jsem přišla na tři věci, které bych z celého setkání vyzdvihla. Noční vigílii se Svatým otcem, jíž předcházela bouřka, která spláchla celodenní prach a pot z našich čel. Přesto to byl krásný zážitek ze setkání s Pánem Ježíšem ve společnosti Petrova nástupce na zemi a zhruba dvou milionů mladých.

Druhá věc, která ve mně zanechala hluboký zážitek, byla návštěva katedrály Sagrada Família v Barceloně během Dne Katalánska, kdy se do Barcelony sjelo 60 000 poutníků z celé oblasti

Napsali jste...

Katalánska na společnou mši svatou a večerní koncert. Samotná katedrála je neskutečným dílem Antonia Gaudího a stále je ve výstavbě. Uvnitř je nádherný strop, sloupy a vitráže.

Třetí a poslední věc je síla samotného setkání. Přesto, že to bylo fyzicky, a občas i psychicky náročné, všude plno lidí a fronty na všechno, jsem nesmírně ráda, že jsem se mohla zúčastnit. Byl to velmi silný duchovní zážitek, na který nikdy nezapomenu. Vzpomínky mě budou provázet dlouho po setkání. Každý mladý by měl jedno takové obrovské setkání zažít alespoň jednou, aby si sám prožil jeho kouzlo a sílu. Kež zapustíme kořeny v Kristu, tak jak nás nabádá Svatý otec. Amen.

Kateřina Horká, Ústí nad Labem

Světových dní mládeže jsem se zúčastnila podruhé. První setkání se Svatým otcem Benediktem XVI. a mladými věřícími z celého světa jsem zažila v roce 2005 v německém Kolíně nad Rýnem. Toto setkání ve mně zanechalo hluboké zážitky duchovní, přátelské i kulturní, proto jsem si kladla otázku: Co do mého života přinesou světové dny mládeže v Madridu v roce 2011, když jsem zase o pár let starší a vnímám věci jinak než náctiletý středoškolák?

Z celosvětového setkání v Madridu si určitě uchovám zážitek spojený se setkáváním se s lidmi z diecéze, z jiných diecézí České republiky i s mladými z celého světa, kteří dohromady tvořili společenství při dopoledních katechezích či při vítání Svatého otce na Piazza de Cibeles či modlitebni vigílii na letišti Quatro Vientos.

Právě při dopoledních setkáních mě nejvíce oslovila poutavá katecheze českobudějovického biskupa Pavla Posáda, kde popisoval své praktické zkušenosti z evangelizace a řekl například, že „víra je velkým dobrodružstvím, protože znamená skok do neznáma“, že „člověk bez Boha ztrácí svou identitu“ a mnoho dalších zajímavých myšlenek.

I přes mnohdy úmorné vedro jsem ráda, že jsem mohla navštívit starobylé město Toledo a El Escorial s panstvím a parky. Velmi oceňuji vydařeně řešený systém stravování poutníků, protože mnohdy šlo opravdu o gurmánský zážitek, a také nemohu nevzpomenout na koncert slovenské kapely Jenó's Brothers a flamenco s živou muzikou a temperamentními španělskými tanečníky.

Za nejsilnější zážitek považuji vigílii na letišti Quatro Vientos kde jsme společně s papežem Benediktem XVI. čelili nepřízní počasí. V tajemné a nepředvídatelné atmosféře jsme čekali společně s lidmi různých národností (Slováci, Francouzi, Brazilci) kolem sebe, co se bude dít. Naštěstí vše brzy ustalo a mohlo se pokračovat v adoraci.

Setkání mladých věřících lidí v Madridu mě opět povzbudilo v tom, že by se věřící člověk neměl stydět za svou víru a měl by předávat svědectví dalším lidem.

Kateřina Kolpaská, Chomutov

Velice mile mě překvapilo, kolik jsme dostali možností k vyplnění našeho času. Ať už se to týkalo různých představení, koncertů, volných vstupů na památky a do muzeí, tak i výborně organizovaného českého centra, kde jsme mohli prožít mši svatou nebo najít zázemí.

Další postřeh je velmi konkrétní. Někteří z vás jistě sledovali vydatný déšť a vítr při večerní vigílii na letišti. Myslím, že to je kapitola sama o sobě, ale velmi příjemný a hluboký zážitek ve mně zanechala bílá holubice, která se vznášela pod černým nebem, když nevlídné počasí ustávalo.

Poslední, co bych ráda zmínila, je velký ohlas diváků televize Noe. Nikdy jsem tolikrát neslyšela větu: „My jsme setkání prožívali s vámi, jako bychom tam byli.“ Poprvé jsem tuto větu slyšela od své babičky. S údivem a vděčností za modlitby jsem poslouchala všechny

Pište nám na adresu zdislava@dlm.cz

ty, kteří světové dny mládeže takto prožívali s námi a byli z nich upřímně obohaceni. Ale věřte, že nejvíc zážitků - nepopsatelných zážitků - si každý z nás odvezl ve svém srdci!

Kateřina Habartová, Tišice

Na setkání s papežem na letišti Quatro Vientos jsme byli vystaveni podmínkám vpravdě polním. Mezi mnohými dobrodružstvími s vodou a základní hygienou, které bylo nutno vždy čestně vybojovat, bych rád vyprávěl malou příhodu, která se mi stala ráno přede mši svatou.

Opět po úspěšném a čestném boji o základní ranní hygienu jsem se dostal na cestě zpět do sektoru do zácpy. Policisté a dobrovolníci nechťeli nikoho pustit, dokud papežská kolona nedojede až k presbytáři, což při velikosti letiště Quatro Vientos trvalo velmi dlouho. Lidé, ač stáli a čekali spořádaně, byli rozmístěni tak, že to umožňovalo opravdu blízká setkání všech se všemi. I když bylo ráno, začínalo pomalu být opět poměrně hodně vedro, sucho a prašno. Protože jsem byl na cestě už dobrou hodinu a nevzal jsem si s sebou žádnou vodu, začínalo mi docházet, že budu muset požádat někoho o bratrskou pomoc v nouzi. Naštěstí jsem zaslechl blízko sebe svou mateřštinu, a tak jsem se odebral tím směrem. Žádat někoho o doušek vody, protože bych jinak mohl padnout žízni, byl pro mě další ze sady nových zážitků, kterými mě Quatro Vientos obdařilo. Kolega Čech měl ale pochoopení, a naštěstí i lahev vody, takže jsem jím byl dočasně zachráněn. Nicméně zácpa trvala a já tedy čekal.

V davu blízko mě se někdo snažil projít. Zpočátku jsem nebyl příliš rád, že se někdo v takové tlačnici ještě někde tlačí, ale pak se zastavili přede mnou. Byl to mladý Francouz doprovázející mentálně retardovaného chlapce - malého, s otupělými rysy a těžkopádnou motorikou. Vypadal vyčerpaně a ten postizený zničeně a dezorientovaně. Pořád se rozhlížel okolo sebe a zdál se z toho všeho úplně zničený a částečně odevzdaný už prakticky čemukoli, když vtom narazil pohledem na mě. Usmál jsem se na něj a snažil mu tím říct, že s ním soucím. Spontánně, s dětskou důvěřivostí, jaké jsou tyto lidé schopni, mě objal. Byl jsem z toho hodně překvapený. Objetí jsem mu opětovl, a protože francouzštinu ovládám, mluvil jsem k němu co nejpozitivněji, aby byl silný, že všechno dobře dopadne. Ani nevím, jestli vůbec uměl mluvit a jestli mi přesto, že mluvím francouzsky, rozumí. Ale myslím, že

večerní mši svatou, která náš pobyt v Tarragoně korunovala.

Při cestě do Madridu jsme dostávali zprávy o demonstracích, které probíhaly na protest proti setkání mládeže.

potřeboval v té chvíli podpořit a povzbudit. Bezprostředně nato si ho spolu s jeho průvodcem zavolal dobrovolník hlídající cestu, aby je pustil dál.

My ostatní jsme ještě nějakou chvíli čekali, ale nakonec jsme se na začátek mše dostali šťastně až do našich sektorů. A já byl rád, že v tom ohromném davu lidí, kteří stále proudili všemi směry a byli všude okolo, kam až oko dohlédlo, jsem mohl povzbudit člověka, který povzbuzení naléhavě potřeboval.

*Jan V. Ševčík,
Česká Lípa*

Celé to začalo předprogramem v Tarragoně, kam se sjela mládež z celé naší republiky. Byl to krásný pocit vědět, že i v tak pohanské zemi, jakou je Česká republika, se najde tolik mladých křesťanů, kteří mají zájem prohlubovat svou víru. Během tohoto předprogramu jsme měli možnost koupat se v moři, prohlížet si památky města nebo si jen tak odpočívat v parku, jako to mnozí čeští poutníci dělali. Neměla bych zapomenout na krásné české mše, na které jsme tu každý den chodili. Dokonce jsme byli i jeden den v Barceloně, kde jsem si to moc užila. Vidět katedrálu Sagrada Família byla opravdová nádhera. Celý předprogram vyvrcholil krásnou mezinárodní

Obávala jsem se našeho příjezdu, a tak jsem se po cestě modlila. Hospodin mě vyslyšel a za celý pobyt jsme nepotkali ani jednu protestující skupinku. V Madridu jsme každý den dopoledne měli své programy - katecheze a mše svaté.

Byly to nádherné dny, na které jistě bude každý účastník vzpomínat. A za ně bych chtěla poděkovat biskupství a rodině, které mi umožnily svým příspěvkem účastnit se těchto nezapomenutelných dnů. Přeji všem, aby se snažili zapustit kořeny v Kristu, stavěli na něm základy a pevně se drželi víry!

*Ludmila Šumová ml.,
Benešov nad Ploučnicí
Příspěvky čtenářů jsou kráceny*

Foto na této dvojstraně Václav Novák

Cesta od kompostu ke kříži

Příběh opravy kříže „U Jánika“ se začal psát již ve vánočním čase, kdy při listování knihou starých fotografií s názvem „Tak to bylo na Ústecku 2/2“ jsme s manželem objevili fotografii kříže, který stával za benzinovou pumpou ve Valtířově u Ústí nad Labem. Zvědavost nám nedala, a tak v průběhu jarních měsíců jsme při cestě z pošty zabrouzdali do míst, kde by kříž mohl stát. A skutečně, na kraji lesa jsme našli cosi, co vzdáleně připomínalo pietní místo s křížem, avšak v tuto chvíli ono místo mělo podobu poměrně rozsáhlého kompostu. Podle množství prázdných lahví a krabiček od cigaret bylo možné usuzovat i na poměrně častou návštěvu tohoto místa místní omladinou. Všechny tyto okolnosti, nepořádek, z kterého smutně koukal pouze podstavec kříže a jeho povalená střední část, nás vedly k tomu, že jsme si řekli, že v takovém stavu toto místo nemůžeme nechat. Rozeběhlo se pátrání po majiteli památky, její historii a důvodu, kdo a proč ji na tomto místě postavil. Výsledek na sebe nenechal dlouho čekat.

Kříž byl postaven roku 1835. Mělo se jednat o červeně natřený dřevěný kříž, vysoký 12 loktů bez figury Krista. Podle údajů v seznamu křížků z roku 1836 památku nechal postavit „zdejší správce Krüpfel“, pravděpodobně správce velkobrezenského statku či hospodářského dvora. Na základě zjištěných souvislostí je však více než pravděpodobné, že současná podoba kříže je jiná než jeho podoba z roku 1835. Na jediné dochované fotografii tohoto místa z roku 1939 je zřetelná figura Krista, stejně tak materiál, ze kterého byl kříž zhotoven je jiný; jedná se o železné ploché profily. S jistotou můžeme říci, že na místě současného kříže se nacházel kříž jiný, po jehož zániku se, podle zvyklostí, vztýčil na jeho původním místě kříž nový.

V průběhu léta byly zahájeny úpravy místa a oprava kříže samotného. Díky ochotě majitele firmy Juros byl během jednoho dne odvezen onen kompost a vystříhány veškeré nálety a křoví. Významným nálezem bylo objevení původního pískovcového schodiště, které ke kříži ve směru od silnice vedlo.

Následně byla vrácena na podstavec střední část kříže a udělány zemní práce. Kameníci kámen očistili a vsadili novou desku s nápisem. Na závěr byl, po vyřešení veškerých technických problémů, usazen 3,5 m vysoký dřevěný kříž. Ten byl za účasti přibližně čtyřiceti lidí slavnostně vysvěcen na svátek sv. Václava 28. září 2011.

Snad nejzajímavější na celé rekonstrukci kříže bylo, jak se měnil postoj a vztah místních lidí k danému místu. Přes první drobné protesty ve smyslu, a proč to tady uklízíte a proč chcete toto místo obnovovat, až po závěr, kdy se tu lidé zastavovali a četli si informace zveřejněné na informační tabulce. Dokonce i lidé z blízké zahrádkářské kolonie, když slyšeli nějaký ruch u kříže, hned se přišli podívat, co se děje a zda někdo na místě nedělá nepořádek.

Úžasné bylo i nasazení všech lidí, kteří se ať již na hledání informací o kříži či na samotné opravě památky podíleli a bylo jich v součtu přes 25. Iniciativy se chopili i zastánci hledání tzv. keší, tedy hledači malých pokladů v celosvětové hře pro majitele GPS. Za dva měsíce se tak o kříži dozvěděli desítky lidí a uloženou kešku našlo na 45 novodobých hledačů pokladů.

Snad se nám tedy podařilo vrátit tomuto místu zpět jeho důstojnost a krásu.

Památka byla opravena z Fondu Pavly a Pavla Redlichových, administrovaného Ústeckou komunitní nadací.

Kateřina Valešová, Valtířov

Blahořečení Drinských mučednic, Sarajevo

„To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení a vyprali svá roucha a vybilili je v krvi Beránkově.“ (Zj 7,14)

Dne 24. září 2011 se olympijský sportovní stadion Zetra v Sarajevě proměnil v areál plný nadšených poutníků z řad mládeže, rodin, kněží a řeholnic. V duchu radostné víry jsme prožívali

blahořečení našich pěti spolusester Drinských mučednic, které se konalo za přítomnosti prefekta Kongregace pro svatořečení kardinála Angela Amata. Bylo krásné vidět jednotu společenství mezinárodní Kongregace Dcer Božské Lásky, ale také tisíce laiků z různých zemí světa.

Během slavení Eucharistie byly po odhalení obrazu Drinských mučednic přinášeny listiny věčných slibů umučených sester. A ohořelý kalich s pěti hostiemi, které se dochovaly po požáru kláštera, který srbská četníci v prosinci 1941 zapálili (viz Zdislava 2011/02, str. 18, článek *Svědectví věrnosti Bohu*).

Sestry u oltáře Drinských mučednic.

Také jsme se mohli setkat s živým svědkem umučení, s otcem Antonem Bakovičem, který celou událost prožil jako jedenáctiletý chlapec a který se zasadil o zveřejnění celé této záležitosti.

Poutníci ve sportovní hale Zetra.

Velmi mě mimo jiné oslovil počet umučených sester. Člověk v tom může cítit a být vtažen do hloubky tajemství pěti Kristových ran, z kterých přes různost povah a národností vyrostl život víry ve společenství. Je to povzbuzení v útrapách všedního života a motivace věrnosti Bohu v dnešní církvi.

Na přímělu nových blahoslavených sester Drinských mučednic přeji každému z nás v naší zemi živý, dynamický prožitek růstu naší víry v setkání se s Boží blízkostí v každodenním životě.

s. Markéta Hluchníková FDC,

členka Kongregace Dcer Božské Lásky

Oblastní charita Rumburk

Oblastní charita Rumburk je jednou ze dvanácti profesionálních charit litoměřické diecéze. Místo ředitelky zastává již šestým rokem paní Martina Škodová. Nebyla sice u zrodu zmiňované Charity, její historii však zná velmi dobře.

„Původně byla rumburská Charita „farní“, při zakládání stáli spolu ruku v ruce dobrovolníci s místní farností. Začínali v roce 1999 s materiální pomocí na farnosti a až posléze se podařilo od města Rumburk získat nebytové prostory, ve kterých se nachází Charita dodnes. Dalším projektem v témže roce, kterým Charita rozjela dlouholetou pomoc pro děti a mládež, byl nízkoprahový klub. Následovaly další služby, jejichž vznik byl vždy podmíněn potřebou místních lidí,“ popisuje vývoj Charity Martina Škodová.

Oblastní charita (OCH) Rumburk působí nejen na území rumburské

Také děti umí poděkovat – kresbou

farnosti, ale i mnoha dalších, proto se v roce 2010 přejmenovala z farní na oblastní. Mezi její služby patří nízkoprahové zařízení pro děti a mládež **Žijeme spolu, Asistenční služba pro rodiny s dětmi a Občanská poradna Rumburk**.

Na její činnosti se významně podí-

lejí také dobrovolníci, kteří zajišťují pomoc v **Charitním šatníku** (každoročně eviduje téměř 600 osob, kterým opakovaně poskytuje pomoc)

Vánoční dárky pro obyvatele domova s pečovatelskou službou vyrobily děti z Asistenční služby pro rodiny s dětmi.

a v projektu **Pryč se samotou**, který nabízí v průběhu roku prostor pro setkávání a výlety seniorů.

Ale ani dobré zázemí není pro Charitu samozřejmostí. Na úpravách prostor vnitřních i venkovních bylo mnoho práce. Postupně Charita získala do pronájmu celé křídlo budovy a po opravách mohla využít nové prostory v 1. patře, kde vznikly zájmové dílny pro uživatele služeb. Byla tak zřízena např. **hudební a keramická dílna, počítačová studovna** nebo **ZOO koutek**. V loňském roce se podařilo otevřít kontaktní místo Občanské poradny Rumburk také ve Šluknově.

OCH Rumburk poskytuje sociální služby v oblasti Šluknovského výběžku, ale například služby Občanské poradny využívají rovněž zájemci z jiných diecézí.

Děláme hodně, přesto to nestačí

Charita by ráda rozšířila své služby i do okolních obcí, protože uživatelé si mnohdy nemohou dovézt do Rumburku. Spolupráce s místními samosprávami často však není jednoduchá a snaha pohoří zpravidla na vhodných prostorách. „Toto

však nesouvisí se současným vývojem na Šluknovsku, tato potřeba zde byla vždy,“ upřesňuje ředitelka.

OCH Rumburk spolupracuje také se zdejšími knězem, paterem Jozefem Kujanem, a to především v období Tříkrálové sbírky. Je rovněž členem Rady OCH Rumburk.

Práce v Charitě včera a dnes

Podle slov Marty Škodové byla práce v Charitě náročná vždy. Náročnost však roste nejen s přibývajícím roky, ale především s přibývajícím, někdy až byrokratickými nároky na charitní práci. Pro zdejší pracovníky ale není jejich zaměstnání pouze práce: „Charita je pro nás

co si jako dítě, o které se staráme, máme radost, když roste, vyvíjí se, má srdce na pravém místě a je přínosem pro společnost. Doufáme, že to tak cítí i uživatelé našich služeb,“ říká.

„I když je cesta někdy trnitá, její nástrahy nám pomáhají překonat projevy díků, spokojenosti a vděčnosti formou obrázků či úsměvů našich klientů.“

Edith Kroupová, DCH Litoměřice

Oblastní charita Rumburk

Sukova 1055/24, 408 01 Rumburk

Tel.: 412 384 744, 732 606 454

E-mail: reditel@charitarumburk.cz

Web: www.charitarumburk.cz

Pracovníci OCH Rumburk

Příprava biskupské synody o Nové evangelizaci

Ve dnech 15. a 16. října 2011 probíhalo v Synodní aule a v Aule Pavla VI. ve Vatikánu přípravé setkání pro biskupskou synodu v roce 2012 o Nové evangelizaci. Jako delegát České biskupské konference se ho zúčastnil litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Přítomen byl také RNDr. ThLic. Jan Rajlich OP z Jablonného v Podještědí.

Pracovní setkání s názvem „Nová evangelizatoři pro Novou evangelizaci“ za účasti 33 zástupců biskupských konferencí a 115 zástupců evangelizačních škol a hnutí z celého světa se po celou sobotu 15. října konalo v synodní aule.

Setkání zahájil arcibiskup Mons. Rino Fisichella, bývalý rektor Lateránské univerzity, před časem jmenovaný Svatým otcem předsedou Komise pro Novou evangelizaci. Představil základní témata pro diskusi: kultura,

migrace, svět komunikací, rodina, liturgie, politika, nová evangelizace a řádná pastorační ve farnostech.

K těmto tématům následovaly odborné příspěvky a poté přihlášení účastníci v tříminutových vstupech představili své vlastní zkušenosti s evangelizací. První blok zakončil biskup Mons. Octavio Ruiz Arenas shrnutím všech pronesených příspěvků i již zaslých materiálů. Z nich mimo jiné vyplynulo, že značná část mladých lidí se otázkami víry v Krista zabývá. NESTAČÍ VŠAK JEN NĚCO O KŘESŤANSTVÍ VĚDĚT, ale také být evangelizován a pak i následně evangelizovat.

Odpolední setkání pokračovalo v Aule Pavla VI. četbou evangelia a duchovními písněmi. Následovala svědectví osob různých profesí včetně zpěváka Andrea Bocelliho, který zapíval i několik písní. Vyvrcholením celého

dne byla přítomnost Svatého otce Benedikta XVI. v přeplněném sále. Ve své promluvě k přítomným zdůraznil, že evangelizace není privilegium, ale základní úkol všech věřících. Vysvětlil, proč ustanovil Komisi pro Novou evangelizaci, totiž aby zkoumala nové současné formy, možnosti a způsoby předávání křesťanské víry. Osobně se pozdravil s několika představiteli evangelizačních škol a hnutí. Kardinálové, biskupové a kněží byli pozváni na společnou koncelebraci v neděli 16. října do baziliky sv. Petra.

Ta probíhala v návaznosti na předchozí setkání. Svatý otec se ve své promluvě poprvé zmínil o svém úmyslu vyhlásit Rok víry. K tématu Nové evangelizace i Roku víry se pak papež vrátil i při poledním Anděl Páně.

Mons. Jan Baxant
(Zdroj: J. M. can. Martin Davídek)

Vánoce přicházejí, obdarujte své blízké

Pomalou se blíží čas vánoční, chvíle klidu, míru a lásky, které věnujeme svým nejbližším. Chcete-li obdarovat své blízké originálními dárky a zároveň tím přispět například na obnovu farní budovy, máte nyní možnost. Jejich velký výběr naleznete v recepci biskupské kurie (Dómské nám. 9) v Litoměřicích.

Můžete zde zakoupit kalendář na rok 2012 vydaný pro Římskokatolickou farnost Jenfkov. Zájemci si jej mohou rovněž objednat na telefonním čísle 728 501 132. Tímto způsobem je možné zakoupit též svíčky s vyobrazením jenkovského kostela, lahošské kaple nebo kaple sv. Anny. Výtěžek z prodeje bude věnován na opravu prostor fary, která se tak promění v místo setkávání dětí a mládeže, a na opravu střechy kostela sv. Petra a Pavla v Jenfkově.

Máte rádi historii? Kniha pojednávající o Biskupství litoměřickém pak bude tím pravým dárkem, kterým zároveň přispějete na činnost této instituce s mnohasetletou tradicí.

Milovníky hudby jistě potěší CD s varhanními koncerty. Nahrávky koncertů českého pre-klassicismu byly pořízeny v kostele sv. Jiljí v obci Bezděz, na druhém disku si můžete vychutnat skladby od J. S. Bacha, F. Schmidta a dalších autorů, nahrané v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích.

Navštivte nás a jistě objevíte v nabídce mnohem více zajímavého.

Ing. Kristýna Solníčková, MBA, fundraiser, Biskupství litoměřické

Zapojte se s námi do Noci kostelů 2012

Blíží se konec roku, čas kdy mnozí z nás začínají bilancovat. Přemítáme, co nám uplynulý rok přinesl, co se nám vydařilo a kde je naopak potřeba něco zlepšit. Mezi úspěšné události můžeme zcela jistě zařadit Noc kostelů, která proběhla poslední květnový pátek letošního roku ve 136 kostelech, kaplích a modlitebnách litoměřické diecéze. V celé České republice se zapojilo 939 objektů, ve kterých bylo zaznamenáno na 300 tisíc návštěvnických vstupů (více než 23 tisíc v litoměřické diecézi). Návštěvníci si mohli vybrat z více než pěti tisíc bodů programu, při jejichž tvorbě pořadatelé často projevovali velkou kreativitu.

Kostely a kaple patří k jedněm z nejvýznamnějších kulturních památek a lidé by se měli naučit je takto vnímat. Tato místa s nezaměnitelnou atmosférou jsou odkazem našich předků, který by měl být i nadále zachován, proto je třeba vnést do nich opět život. Noc kostelů nám k tomuto dává příležitost, je pozváním, nabízí možnost poznání křesťanství formou přijatelnou pro nejširší veřejnost. Zapojte se s námi do Noci kostelů, která se v příštím roce uskuteční v pátek 1. června, a pomozte tak najít lidem cestu zpět ke kořenům. **Přihlašovat se můžete již od ledna, stačí pouze, když duchovní správce farnosti nahlásí koordinátorce akce pro litoměřickou diecézi Ing. Kristýně Solníčkové, MBA (tel.: 731 402 553 nebo solnickova@dltm.cz):**

- název kostela, obec, okres kraj
- kontakt na editora programu (jméno a e-mail) – zajišťuje editaci programu a informace o kostele na webových stránkách Noci kostelů a je v kontaktu s koordinátorkou akce

Blíže informace na www.nockostelu.cz a www.dltm.cz/noc-kostelu-2011.

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. Adresa redakce: Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). Redakce: Jana Michálková (michalkova@dltm.cz), Marie Koscelníková (koscelnikova@dltm.cz). Grafická úprava: Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna PRIMA, s.r.o. (zelenka@primatisk.net). Objednávky a distribuci zajišťuje Vydavatelství IN, s.r.o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisu. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042.

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 6. 12. 10.00 hod. Návštěva brněnského biskupství, Brno
- 8. 12. 17.00 hod. Vernisáž výstavy o zničených kostelích, Klementinum, Praha
- 13. 12. 10.00 hod. Formační setkání kněží, DDKT, Litoměřice

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSR

- 8. 12. 10.00 hod. Poutní mše svatá, kostel Neposkvrněného Početí Panny Marie, Praha-Strašnice
- 10. 12. 6.00 hod. Svatá Hora, Příbram
- 11. 12. 10.00 hod. Poutní mše svatá, kostel sv. Mikuláše, Mikulášovice
- 24. 12. 6.00 hod. Roráty, Svatá Hora, Příbram

Pamětní mince, Milešov 2011

U příležitosti oslavy 400. výročí narození Zdeňka Kašpara Kaplíře ze Sulevic, významného českého šlechtice a vojévůdce, která se konala v Milešově na Litoměřicku 10. září letošního roku, nechalo Biskupství litoměřické vyrobit pamětní mince.

Zájemci si tyto mince stále ještě mohou zakoupit na recepci biskupské kurie (Dómské nám. 9) v Litoměřicích. Cena jedné samostatné mince je 100 Kč, pamětní mince v krabíčce stojí 150 Kč.

Objednávky Zdislavy mailem na zdislava@in.cz

nebo poštou
Zdislava, Biskupství litoměřické
Dómské náměstí 9/9
412 01 Litoměřice

Prezidentský pár doprovázený litoměřickým biskupem Mons. Janem Baxantem při příchodu do děkanského kostela Všechných svatých.

Setkání biskupa Jana Baxanta s prezidentem republiky Václavem Klausem, 18. 10. 2011, Litoměřice

V Trůnním sále biskupské rezidence. Zleva Mons. Jan Baxant, Livia Klausová, Václav Klaus a hejtmanka Ústeckého kraje Jana Vaňhová.

Článek naleznete na straně 7, fotografie ze setkání na www.dltm.cz, sekce Fotogalerie. Foto Karel Pech

Společné foto se zaměstnanci biskupství.

Generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl CSSR.

První minuty návštěvy prezidentského páru v Litoměřicích.

Livia Klausová předává dar litoměřickému biskupovi.

Druhá část setkání o biskupské rezidenci měla soukromější charakter.

Manželé Klausovi navštívili sídlo biskupa v Litoměřicích poprvé.

Sv. Martin

Obraz z hlavního oltáře kostela sv. Martina ve Vidhosticích, olej na plátně, 204x154cm, autor neznámý.
V roce 2005 jej restaurovala akad. mal. Eva Votočková.

